

Hoa Tường Dung

Người đẹp trả thù

Dịch giả: Nguyễn Thanh An

Chương 1

Cô dâu bí hiểm

Không từ ngữ nào có thể tả hết sự sợ hãi của Thẩm Lực khi nhìn thấy tấm thiệp cưới. Trong giây lát trời đất quay cuồng, tối sầm. Phút chốc tấm màn ký ức xuất hiện một lỗ hổng lớn. Trong lỗ hổng đó là cơn lốc xoáy mạnh khiến Thẩm Lực choáng váng.

Thiệp hồng viền vàng được gửi từ bạn thân nhất của Thẩm Lực đang ở

Thanh Thành. Khi chiếc phong bì đựng thiệp mời chưa được bóc ra, Thẩm Lực chỉ thấy ngạc nhiên và vui mừng khác thường. Bởi họ đã từng đánh cuộc với nhau chắc chắn đối phương sẽ lấy vợ trước mình, nhưng Thẩm Lực vẫn cảm thấy đám cưới của bạn có gì đó vội vàng, hấp tấp. Mặc dù một tháng trước anh đã nghe Diêu Thiên Bình tiết lộ đã có người trong mộng, nhưng thực sự không thể tưởng tượng nổi đám cưới lại diễn ra nhanh chóng đến vậy. Diêu Thiên Bình - cái tên thật giống với người, anh có tính cách trầm tĩnh, không bao giờ vội vàng, anh ta chắc chắn sẽ không bao giờ có những hành động bột phát khiến người ta kinh ngạc. Nhưng nói chung, con người không tránh khỏi có những lúc bồng bột.

Nghĩ thế nhưng Thẩm Lực cũng nhanh chóng mở phong bì lấy tấm thiệp cưới ra. Tấm thiệp được làm rất tinh tế, trên bề mặt là một đôi giày uyên ương, một chiếc kiểu nam và một chiếc kiểu nữ, chiếc dây giày màu đỏ nổi bật trên nền trắng được thắt thành hình chữ hỉ. Hai chiếc giày được đặt bên nhau biến thành chữ song hỉ, đúng là thiết kế độc đáo không giống ai. Bên cạnh đó in hai hàng chữ: Sống cùng với nhau là duyên phận; cùng sống với nhau là hạnh phúc.

Không ngờ tay này cũng lãng mạn ra phết. Thẩm Lực vừa cười vừa mở thiệp ra. Phía trong thiệp được thiết kế đẹp mắt, ngoài giấy mời và chữ ký của cô dâu chú rể còn có một bức ảnh cưới của hai người. Ánh mắt Thẩm Lực không tập trung lâu trên mặt chú rể, anh háo hức nhìn sang cô dâu.

Cô dâu có thể nói là mê hồn. Vẻ đẹp đó không chỉ toát ra từ khuôn mặt hoàn mỹ với ngũ quan cân đối, lộ vẻ phong tình tuyệt sắc. Tuy chỉ là một bức ảnh nhưng cũng có thể làm rung động trái tim của bất kỳ một người đàn ông nào.

Thẩm Lực cũng bị tác động bởi sức mạnh kỳ lạ này. Thời khắc đó, anh có cảm giác xuất hiện sức mạnh từ đỉnh đầu, giống như tia chớp lan xuống toàn thân khiến máu anh đông cứng, lỗ chân lông co lại. Anh kinh ngạc nhìn chằm chằm vào mặt cô dâu, mặt anh tái nhợt, bất giác thấy khó thở.

Phản ứng lúc đó của Thẩm Lực đã vượt qua ngưỡng phản ứng của người đàn ông bình thường khi nhìn thấy bức ảnh. Điều khiến anh có cảm giác kinh ngạc đến vậy chắc chắn không phải là do vẻ đẹp mê hồn của cô dâu.

Đúng vậy, khi Thẩm Lực nhìn thấy cô dâu thì không đầy một phần ba giây

anh đã nhận ra: Cô dâu của Diêu Thiên Bình chính là cô gái đã đem đến cú đòn trí mạng đối với anh: Tần Nhược Yên.

Phải năm phút sau Thẩm Lực mới bình tĩnh trở lại. Anh châm một điếu thuốc rồi kéo ghế ngồi gần cửa sổ. Thẩm Lực đang ở tầng 11 trong một chung cư, rèm cửa trong phòng khách của anh mở suốt ngày. Lúc này trời đã về chiều, ráng chiều đỏ rực khiến bầu trời ngả sang màu đỏ tía, những đám mây đỏ rực khiến đầu óc anh quay cuồng. Những ngôi nhà cao tầng ở thành phố này dường như trở nên mờ ảo dưới những đám mây kia. Những đám mây bao phủ trong thành phố cũng giống như dĩ vãng bất giác lại hiện về trong anh.

Quá khứ mười năm trước lại tái hiện trước mắt anh. Lúc đó, Thẩm Lực vẫn còn là cậu học sinh mười tám tuổi. Từ bé anh đã rất thích thể thao. Dáng người anh cao ráo, thể lực cũng tốt, anh giữ vị trí tiên phong trong các trận đánh bóng chuyền. Lúc tốt nghiệp cấp ba, anh được đặc cách tuyển thẳng vào khoa Giáo dục Thể chất Học viện Sư phạm tỉnh - Học viện Sư phạm ở Thanh Thành.

Cứ tờ mờ sáng Thẩm Lực lại cùng các bạn học tập thể dục. Đó cũng là một học viện quy mô lớn, nhưng dần dần dường như nó không hấp dẫn, không bó buộc được cậu sinh viên hiếu động như Thẩm Lực. Nhận được sự đồng ý của giáo viên hướng dẫn mỗi sáng anh được chạy trên đường phố Thanh Thành để hoàn thành bài luyện tập bắt buộc.

Học viện Sư phạm nằm trên con đường nhỏ khá yên bình của Thanh Thành, bên cạnh là Học viện Y học và các Sở Y tế trực thuộc. Do vậy khu vực này đã hình thành vùng văn hoá đặc trưng. Cách học viện khoảng một cây số có một Viện Nghiên cứu Thông tin và khu dân cư, trong khu dân cư đó đều là cán bộ Viện Nghiên cứu và người nhà của họ.

Khu dân cư rất gần đường, phía trước khu dân cư là một luống hoa, trước luống hoa là hàng cây hợp hoan. Cứ đến mùa hè, cây hợp hoan lại nở đầy những bông hoa li ti màu hồng phấn, những bông hoa bé xíu nhưng lại phảng phất mùi hương quyến rũ. Thẩm Lực rất thích mùa hè bởi vào buổi sáng sớm chạy ngang qua hàng cây hợp hoan, hít một hơi đầy hương hoa khiến anh cảm thấy tràn trề sinh lực.

Và chính cái buổi sáng chạy như bay giữa hàng cây hợp hoan đã thay đổi

Thẩm Lực, thậm chí đã thay đổi nửa đời còn lại của anh, đã khiến anh không thể nào trở về giống như ngày xưa được nữa, những giấc mộng đẹp và cả ác mộng vĩnh viễn không tan biến theo thời gian.

Sáng hôm đó, khi ánh nắng vừa mới le lói trên bầu trời thì Thẩm Lực đã xuất hiện trên con phố quen thuộc với chiếc áo ba lỗ màu trắng, chiếc quần soóc màu đỏ và đôi giày thể thao trắng. Vẫn chưa chạy tới hàng cây hợp hoan thì anh đã sững người trước cảnh tượng mình nhìn thấy. Một cô gái đang chạy trước anh, cô mặc một chiếc áo dây màu hồng phấn, chiếc minijup màu trắng và đôi giày thể thao cũng màu trắng, tóc cô được buộc gọn gàng bằng dây buộc tóc màu hồng phấn và thả sau lưng giống như thác đổ.

Bỗng chốc Thẩm Lực cảm thấy tim đập rộn ràng. Anh chạy chậm dần, bản tính vốn rất vui vẻ, thoải mái bỗng chốc trở nên cẩn thận từng li từng tí, anh sợ mình có thể làm kinh động tới cảnh sắc tuyệt vời này.

Gần rồi, gần hơn nữa rồi, đúng lúc Thẩm Lực cảm thấy khó thở thì cô gái kia đang quay người lại.

Lúc đó, tự dừng những cây hợp hoan khẽ lay động trong gió, những cánh hoa bé tí xíu rơi lả tả xuống đường, rơi trên mái tóc và bờ vai cô gái. Da cô gái mỏng manh, cảm giác trong suốt, khuôn mặt thanh tú, cánh mũi nhỏ xinh, cặp môi hồng hơi dày, đôi mắt đen láy cứ như đang gợn sóng, những con sóng cứ liên hồi dập dềnh trước cặp mắt đang mở to của Thẩm Lực.

Cô gái bỗng nhoẻn cười. Cô thể cô ấy không cười, cũng có thể không phải đang cười với Thẩm Lực thế nhưng trong ký ức không thể phai nhòa của anh lúc đấy cô gái đã cười, lại còn cười rất đẹp, rất rạng rỡ là đằng khác. Đúng lúc đó, một cơn gió nhẹ thổi bay mái hỉ nghi trước trán cô gái. Tất cả chỉ vền vẹn sảy ra trong một giây ngắn ngủi nhưng đã kịp ăn sâu vào tâm trí của Thẩm Lực.

Từ giây phút đó, lần đầu tiên Thẩm Lực đã được nếm mùi thương thầm nhớ trộm. Sau đó cứ mỗi buổi sáng anh chàng lại cố tới sớm hơn, càng tích cực hơn để "luyện tập buổi sáng" dưới hàng cây hợp hoan. Anh thường tỉnh giấc lúc nửa đêm rồi cứ thao thức chờ tới sáng, anh mong đợi lúc trường học mở cửa để nhảy ra khỏi giường. Mặc quần áo, đánh răng, xúc miệng xong liền vội vã bước ra khỏi cửa, nhưng cũng không quên ngắm mình trong gương.

Từ trước tới giờ, Thẩm Lực luôn hài lòng về dáng vẻ của mình. Nam giới không cần thiết phải quá thanh tú, mỏng manh nếu không sẽ mất hẳn cái tính đàn ông sẵn có. Thẩm Lực cũng là người như vậy, cơ thể cũng như ngũ quan rất cân đối, anh có vẻ hấp dẫn của đàn ông do vậy anh chưa từng bị ai chế giễu là công tử bột.

Từ buổi sáng lần đầu gặp gỡ, cứ mỗi tuần anh lại " tình cờ gặp lại" cô gái nọ một, hai lần. Ngày nào được gặp cô gái, anh chàng hớn hờ, háo hức cả ngày, còn không thì u buồn, chán nản.

Sau vài lần gặp gỡ, anh biết tên cô gái đẹp đúng như dáng vẻ của cô vậy - Tàn Nhược Yên. Bố mẹ của Tàn Nhược Yên đều là cán bộ công chức của Viện Nghiên cứu Thông tin, còn cô là sinh viên năm thứ nhất của Học viện Y học cạnh trường anh.

Thẩm Lực bắt đầu thắc mắc, không hiểu tại sao một cô gái yếu đuối như Tiểu Long Nữ lại học y, hằng ngày phải tiếp xúc với những xác chết đáng sợ. Dần dần anh cũng không cảm thấy lạ nữa, anh cảm thấy nghề nghiệp thích hợp nhất với cô gái có dáng vẻ thanh tú như cô là thiên sứ áo trắng. Tuy Thẩm Lực rất ít khi ốm, cũng không hay làm quen với bác sĩ, y tá nhưng trong thâm tâm anh vẫn kính trọng họ vô cùng.

Cô gái cũng thích chạy vào buổi sáng. Đáng tiếc, theo lời cô nói là cuộc sống của cô không có quy luật lắm, đêm ngủ rất muộn, nên sáng ngày hôm sau cô hay ngủ nướng. Do vậy mỗi lần chia tay với cô, anh thường " vô tình " dặn dò cô nhớ đi ngủ sớm.

Sau gần một tháng quen biết, Thẩm Lực dường như đã thật lòng yêu Tàn Nhược Yên. Anh đã không còn cảm thấy hài lòng với mỗi lần gặp gỡ ngắn ngủi vào buổi sáng sớm nữa, anh muốn tìm hiểu sâu hơn thế giới của cô. Thế là anh chàng thức trắng một đêm để viết thư tình cho Tàn Nhược Yên.

Bức thư tình đó không dài, nhưng tương đối hàm súc. Mặc dù Thẩm Lực theo ngành thể thao, nhưng anh cũng rất thích văn chương, lúc tâm trạng thăng hoa thường viết thơ, hay các thể loại khác như tản văn...Bức thư tình đó thực ra cũng có thể coi là một bài thơ tình với tựa đề *Nhớ nhung*:

Thời gian là gì chứ

*Một trận mưa cũng có thể lãng đãng trong tâm trí tôi cả đời cả kiếp
Khoảng cách là gì chứ
Ánh mặt trời chói lọi chiếu rọi mọi nơi mọi chốn mà tôi có thể biết
Chỉ vì nhớ nhưng
Đồng hồ của tôi có thể ngừng lại
Chỉ vì thương nhớ
Cánh buồm của tôi có thể cập bến bất cứ lúc nào*

*Thế giới cứ hỗn loạn như thế
Nhớ nhưng là sự cô đơn thuần duy nhất của tôi
Cuộc đời với quá nhiều niềm vui và nỗi buồn đan xen
Sự nhớ nhưng luôn theo đuổi tôi*

*Đêm nay thật tuyệt vời
Nếu như em là người tôi đang nhớ nhưng nhớ
Nếu
Em bằng lòng để tôi được nhớ nhưng*

Bài thơ không trực tiếp bày tỏ tình yêu, nhưng ngụ ý thì hoàn toàn rõ rệt. Anh tin Tần Nhược Yên có thể hiểu được nỗi nhớ nhưng từ trong tâm khảm của mình. Anh muốn sự nhưng nhớ đó vĩnh cửu, suốt đời suốt kiếp này.

Bức thư tình đó đã được nhẹ nhàng đặt vào tay Tần Nhược Yên trong giờ phút chuẩn bị chia tay vào ngày thứ Hai may mắn gặp được cô. Thời khắc đó anh cảm nhận được tay mình run run, má nóng bừng lên. Anh cũng không dám nhìn xem Tần Nhược Yên có phản ứng gì nữa, anh chỉ biết cầm đầu chạy như bay.

Lần trốn chạy đó đã khiến Thẩm Lực hối hận cả đời. Rất nhiều năm sau đó, anh vẫn còn hối hận là tại sao ngày đó anh lại yếu đuối đến vậy, đến việc theo đuổi người mình yêu cũng không biết cách. Nếu như có thể được làm lại thì chắc chắn anh sẽ chẳng viết cái thứ thơ vớ vẩn đó cho cô, thay vào việc viết thơ

anh sẽ dùng cảm ôm lấy cô, dùng cảm hôn nên khuôn mặt đẹp như mộng đó. Bởi từ lúc quen nhau tới giờ anh vẫn chưa giám nắm tay cô, và mãi mãi anh không còn cơ hội để làm việc đó nữa.

Thực ra, cảnh tượng diễn ra sau ngày thứ Hai đã mãi mãi trở thành ác mộng trong đời anh. Sau một đêm trần trọc không ngủ, anh vừa cảm thấy sốt ruột không yên, vừa hớn hờ háo hức chờ được tới lúc chạy nhào ra hàng cây hợp hoan. Thế nhưng cảnh tượng anh nhìn thấy đã khiến anh không thể tin nổi.

Khi vừa rẽ vào khúc ngoặt, anh đã phát hiện có gì đó không bình thường. Anh nhận thấy con đường thường ngày vắng vẻ nhưng hôm nay lại có rất nhiều người tập trung dưới gốc cây hợp hoan. Những bóng người cứ lắc lư trước mặt anh, đột nhiên anh cảm thấy bồn chồn vô cùng.

Anh muốn trấn an mình rằng không có chuyện gì liên quan tới Tần Nhược Yên đâu, nhưng trực giác lại mách bảo cho anh có dự cảm không hay. Tuy đã dùng hết sức của một vận động viên chạy bộ về phía trước nhưng anh vẫn cảm thấy hôm nay mình chạy rất chậm, chậm hơn nhiều so với những lần chạy trước đây. Trên đường chạy, anh cảm nhận sự ị ạch của mình, thế mà trong tâm tưởng anh lại nghĩ rằng chỉ một chốc có thể tới nơi. Những bóng người đó khiến anh sợ hãi tột độ. Anh chạy trong sự sợ hãi và vô định.

Rẽ đám người ra, anh nhìn thấy một xác chết nhỏ bé đã được phủ tấm vải trắng, nhưng tấm vải trắng đó đã nhuốm máu, màu máu đỏ cứ đập vào mắt khiến cả người anh run bắn lên.

Đúng lúc này, xe cảnh sát đến. Hai người cảnh sát đi tới, một người vén tấm vải đã nhuốm máu đỏ ra, là xác một cô gái đầm đìa máu. Áo của cô gái sộc sộc, trên người đầy vết thương. Những giọt máu tươi cứ trào ra từ miệng những vết thương rồi thấm đẫm cả vùng cổ.

Chỉ có khuôn mặt cô gái là nguyên vẹn. Thật lạ lùng, khuôn mặt cô vẫn nguyên vẹn trong khi khắp người đầy những vết dao đâm, lẽ nào hung thủ cũng không nhẫn tâm huỷ hoại khuôn mặt quá đẹp xinh đẹp này?

Thẩm Lực đau khổ thở dài một tiếng, bỗng mắt anh tối sầm lại, toàn thân mềm nhũn. Không, không thể như vậy được, anh không thể tin được người con gái anh ngày đêm mong nhớ, chờ đợi để trở thành bạn gái lại kết thúc giấc mộng

đẹp của anh bằng cảnh tượng này. Anh không tin đó là sự thật. Anh gào thét điên cuồng, anh lấy hết sức cấu vào người nhưng vẫn cảm thấy đau. Anh cứ liên tục hỏi những người đứng xung quanh rằng có phải anh đang mơ chẳng. Mãi tới khi hai cảnh sát nghi ngờ nhìn anh rồi hỏi có phải anh quen biết với nạn nhân không thì anh mới đau khổ nhận ra cảnh tượng tàn khốc trước mắt là thật.

Chỉ khi bố mẹ của Tần Nhược Yên hay tin dữ, chạy bỏ tới hiện trường, nhìn thấy sự đau khổ tuyệt vọng của họ anh mới cảm thấy đau xé lòng. Sự đau đớn đó khiến anh nghẹt thở, khiến tâm thần cường tráng bỗng chốc mềm nhũn. Nước mắt đầm đìa chảy trên khuôn mặt trẻ trung của Thẩm Lực, đó là lần đầu tiên anh khóc từ khi có nhận thức. Anh đã khóc vì một người con gái, vì một người con gái anh mới yêu nhưng đã yêu tới mức không thể rời xa, người con gái anh đã yêu đến mức không thể rời xa đó lại vội vã rời bỏ thế giới tươi đẹp này, người con gái đó đã vĩnh viễn rời xa cuộc đời anh.

Thế nhưng tất cả bạn học của anh không biết chuyện nạn nhân trong vụ án đâm máu tại Thanh Thành chính là cô gái mà Thẩm Lực đang thầm yêu trộm nhớ. Bạn học của anh chỉ biết kể từ ngày đen tối đó, chàng trai trước kia vui vẻ, lạc quan, cá tính bỗng nhiên biến thành người trầm lặng, khó hiểu. Chỉ có bạn thân của Thẩm Lực - Diêu Thiên Bình - biết sự thay đổi đó có liên quan đến chuyện tình cảm, chỉ có chuyện tình cảm mới khiến Thẩm Lực mất hết mọi ý nghĩ, ham muốn. Chỉ có một mình Diêu Thiên Bình biết nguyên nhân tại sao chàng đã bỏ bốn năm học đại học Thẩm Lực không yêu bất kỳ một người con gái nào. Nhưng Diêu Thiên Bình không hỏi Thẩm Lực về chuyện này bởi anh biết vết thương lòng thì chỉ có bản thân người đó mới có thể chữa trị được, nếu như người khác quan tâm, hỏi han không chừng lại vô tình xát muối vào vết thương của người ta vậy.

Nhưng điều khiến Diêu Thiên Bình bất ngờ nhất là rất nhiều năm sau đó Thẩm Lực vẫn làm lủi một mình, anh không hiểu nổi tại sao bạn anh lại không thể quên được mối tình vụng dại, trong sáng khi đó.

Diêu Thiên Bình thật sự không biết nguyên nhân tại sao bạn anh lại không học môn học đam bốc đã chọn. Trước đó, Thẩm Lực rất thích mặc bộ đồ đam bốc, đeo đôi găng tay đam bốc dày cộp, anh không bao giờ biết thua, anh

thường tích cực luyện tập đối kháng với chiến hữu trên sàn thi đấu nhỏ bé.

Thậm chí anh còn thích đấm túi bụi vào những bao cát dùng để luyện tập nữa.

Vậy mà từ ngày đen tối đó, Thẩm Lực đã vĩnh viễn chôn vùi đôi găng tay mà anh yêu mến. Chỉ một mình Thẩm Lực hiểu tại sao, bởi từ khi chính mắt nhìn thấy xác của Tần Nhược Yên, anh bỗng mắc chứng bệnh lạ - đau ngón tay. Mỗi lần anh nhớ tới Tần Nhược Yên, thì anh cảm nhận được mười ngón tay đau nhức từng hồi. Mỗi khi rồi rã, anh lại nhớ tới cô thể là mười ngón tay của anh lập tức đau nhức. Anh không đi khám bác sĩ bởi anh biết đó là tâm bệnh.

Bởi theo quan niệm đông y mười ngón tay là liên với tim, ngón tay còn đau đốn thể hướng hồ là con tim, không hiểu còn đau tới mức nào? Điều này thì chỉ có bản thân Thẩm Lực mới biết được.

Lại một cơn đau ập tới khiến người Thẩm Lực run bắn. Anh gắng giơ tay lên rồi nhìn vào các đầu ngón tay. Ngón tay anh chẳng có gì bất thường nhưng lại đau nhức vô cùng. Không biết anh đã không có cảm giác này bao lâu rồi? Liệu thời gian có thực sự làm dịu bớt nỗi đau? Không hiểu tại sao hôm nay lại đau thế này?

Điều thuốc kẹp giữa hai ngón tay đã cháy hết, cảnh hoàng hôn ngoài cửa sổ đã kết thúc. Thẩm Lực quay người lại bật đèn, anh ngấm lại tấm thiệp cưới một lần nữa, dường như anh vẫn chưa tin vào cảm giác lúc này của mình. Tại sao trên thế giới này lại tồn tại một cô gái giống Tần Nhược Yên như đúc vậy? Mà cô gái này lại không phải của ai khác, lại chính là vị hôn thê của Diêu Thiên Bình mới ẻo le chứ!

Dưới ánh đèn, đôi lông mày này, cặp môi này... đều rất thật, rất gần gũi, tuy đã được gọt dũa qua bàn tay của thợ trang điểm nhưng vẫn rất tự nhiên, hầu như khó có thể nhận ra vết tích của hoá trang. Thẩm Lực nhìn vào ảnh, trước mắt anh lại hiện lên một Tần Nhược Yên bằng da bằng thịt đang nhoẻn miệng cười, bất giác anh lại đau lòng, ngón tay lại đau nhói.

Thời điểm đó nổi nghi hoặc trong lòng anh lại trở dậy mãnh liệt. Một lần nữa anh nhìn lại tên cô dâu. Hai chữ " Lê Hồng " đập vào mắt anh, cái tên này cũng rất đẹp nhưng so với cái tên Tần Nhược Yên chốc chốc lại hiện ra trong đầu anh thì có cảm giác khác biệt rất nhiều. Vậy sao hai người họ lại giống nhau

đến vậy, thậm chí đến cả thần sắc cũng giống nhau.

Đêm hôm đó, anh mượn cơ chúc mừng gọi điện tới nhà Diêu Thiên Bình. Thực ra anh muốn tìm hiểu thêm thông tin về Lê Hồng. Nhưng Diêu Thiên Bình ở đầu dây bên kia chỉ cười hạnh phúc. Anh chàng hỏi lại:

- Thế nào? Cậu thấy cô dâu của mình rất yếu điệu, đáng yêu đúng không?

Thẩm Lực gượng cười, đáp lại:

- Sao cậu lại có thể tán đổ được cô gái xinh đẹp đến vậy chứ?

Diêu Thiên Bình ở đầu dây bên kia lại ngẩn ra một lúc, không nói gì. Sự im lặng của Diêu Thiên Bình càng làm tăng nỗi nghi hoặc của Thẩm Lực, khiến anh suýt buột miệng.

Diêu Thiên Bình ngẩn người một lúc rồi trả lời:

- Người ta thường nói không bao giờ trên trời lại rơi xuống chiếc bánh nhân thịt, nhưng lần này đúng là có rơi xuống thật, hơn nữa lại rơi trúng đầu mình mới hay chứ.

Nói rồi anh chàng Diêu Thiên Bình tự cười mỉa mai mình:

- Thánh nhân đãi kẻ khù khờ mà.

Thẩm Lực muốn thăm dò nhiều hơn nữa, chẳng hạn nghề nghiệp, quê quán của Lê Hồng và họ - Lê Hồng và Diêu Thiên Bình - đã quen nhau ở đâu...Nhưng Diêu Thiên Bình chỉ cười rồi trả lời:

- Nói ra thì dài lắm, mình chỉ tiết lộ thế thôi. Khi nào cậu tới Thanh Thành, tại mình sẽ uống với nhau vài chén rồi mình sẽ kể tường tận cho cậu nghe.

Đây chính là cách làm việc, nói chuyện đặc trưng của Diêu Thiên Bình - lúc nào cũng từ từ, chậm rãi, trái hẳn với tính cách nóng vội của Thẩm Lực. Thẩm Lực thầm chửi Diêu Thiên Bình, anh nghĩ: Lúc thằng cha tán Lê Hồng sao không nói từ từ đã, cứ yêu dè dặt mãi rồi mới tính chuyện kết hôn? Thằng cha trong chuyện này sao lại vội vàng thế không biết nữa?

Thẩm Lực buồn bã gác máy. Lúc chuẩn bị gác máy, Diêu Thiên Bình ở đầu dây bên kia còn không quên dặn dò Thẩm Lực chắc chắn phải làm phù rể cho anh ta. Thẩm Lực chẳng có cách nào từ chối, bởi từ trước họ đã ước hẹn với nhau, nếu ai cưới trước thì người còn lại sẽ phải làm phù rể. Cứ mừng tượng một ngày sẽ được làm phù rể trong đám cưới của Diêu Thiên Bình có lẽ

sẽ là sự kiện trọng đại, vui mừng của anh. Chỉ có điều, Nếu không có tấm ảnh ma quái đó thì niềm vui của anh đã trọn vẹn.

Ba ngày sau, Thẩm Lực đáp chuyến ô tô xuống Thanh Thành. Từ Vân Thành tới Thanh Thành chỉ mất bốn tiếng đồng hồ. Thế nhưng bốn tiếng ngắn ngủi này lại giống như chuyến xe xuyên thời gian. Chuyến xe đưa Thẩm Lực trở về với quá khứ mười năm trước.

Anh đã không trở lại Thanh Thành năm năm rồi. Nói chung ngoài người bạn thân Diêu Thiên Bình ra, anh chẳng có gì gắn bó với Thanh Thành nữa. Thực ra đó cũng không phải là điều quan trọng, bởi Thanh Thành trong tâm trí của anh đã hoá thành nỗi ám ảnh khôn nguôi. Anh chỉ mong nỗi ám ảnh này cứ lặng lẽ trôi trong tâm trí anh, anh không muốn trộm vào nó bởi e ngại nó sẽ vỡ tung mất.

Hai người bạn thân đã lâu không gặp cứ ôm chặt lấy nhau ngay tại bến xe đường dài Thanh Thành, bản thân họ cũng không hiểu họ làm vậy là do quá vui mừng hay quá đau buồn nữa.

Đám cưới sẽ được tổ chức vào ngày kia, Diêu Thiên Bình khoe đã chuẩn bị dâu vào đó, chỉ còn chờ mỗi việc đưa cô dâu vào động phòng nữa mà thôi. Thẩm Lực cảm nhận được vẻ hạnh phúc ngập tràn trên khuôn mặt bạn khi anh ta nhắc tới tên vợ sắp cưới của mình. Vẻ hạnh phúc tràn trề của Diêu Thiên Bình càng khiến Thẩm Lực cảm thấy tê tái, cô đơn hơn.

Dường như Thiên Bình cũng nhận thấy nỗi buồn của bạn, nhưng anh giả vờ như không nhìn thấy. Nếu như một người đang hạnh phúc tốt độ lại an ủi một người khác đang thất tình, như vậy thật giả tạo, chi bằng hãy làm bạn vui lây bằng sự vui vẻ của mình.

Diêu Thiên Bình đón bạn về căn phòng của mình. "Áp sàng" là một phong tục của Thanh Thành, phong tục này nói rõ là chú rể phải mời bạn về ngủ trên giường cưới vào đêm trước lễ động phòng hoa chúc.

Diêu Thiên Bình phân bua, do đám cưới hơi cấp rập nên phòng tân hôn tạm thời vẫn ở căn nhà cũ - hai phòng ngủ một phòng khách của bố mẹ anh để lại - nên không trang trí cầu kỳ lắm. Sau đó, anh chàng nhanh chóng lấy lại vẻ háo hức khi trước rồi khoe với Thẩm Lực, anh đã trả được khoản trả góp đợt

đầu cho căn nhà mới rộng rãi, đằng hoàng ở trung tâm thành phố. Có lẽ chỉ nửa năm nữa, anh và Lê Hồng có thể dọn tới đó ở rồi.

Điều này lại càng khiến Thẩm Lực nghi ngờ hơn. Anh biết Diêu Thiên Bình là người tôn sùng chủ nghĩa hoàn mỹ, anh ta đã may mắn lấy được cô vợ đẹp như tiên thế sao không tổ chức hôn lễ hoành tráng chứ, chịu khó chờ nửa năm nữa là nhà mới trang hoàng xong xuôi rồi cưới có phải hay không kia chứ!

Thẩm Lực chỉ biết giấu nỗi hoài nghi trong lòng, mọi câu hỏi có thể sẽ được giải đáp khi gặp cô dâu vào ngày mai. Cứ nghĩ tới việc được gặp cô gái trong ảnh, Thẩm Lực lại thấy tâm trạng khó tả. Anh đoán chắc tối nay mình sẽ mất ngủ.

Theo lẽ thường thì hai người bạn lâu ngày mới gặp sẽ cùng nhau ôn lại những kỉ niệm cho đến sáng; nhưng Thẩm Lực biết ngày mai bạn mình sẽ phải đóng vai chính, vì vậy không thể để anh chàng mặt mũi xám xịt với hai quầng mắt thâm sì đi đón cô dâu được. Anh giả vờ rất mệt mỗi thỉnh thoảng mới đáp lại một câu với Diêu Thiên Bình. Chẳng mấy lúc, anh đã nghe thấy tiếng thở đều đặn của Diêu Thiên Bình.

Còn anh thì lòng dạ rối bời, cứ cố mở to mắt rồi nhìn lên trần nhà. Cảm giác lúc này của anh có cái gì đó rất giống với cảm giác mười năm trước, cái đêm chờ tới sáng để gặp Tần Nhược Yên vậy.

Tới quá nửa đêm thì anh thấy đầu nặng trĩu, anh dần mất ý thức rồi chìm vào giấc ngủ chập chờn. Chẳng biết bao lâu sau, anh nghe thấy những tiếng động nhỏ, tiếng động này lúc đầu rất mơ hồ, sau đó thì rõ dần lên.

Anh muốn mở mắt nhưng đột nhiên phát hiện không thể mở được mí mắt, cả người anh cứng đờ không thể nhúc nhích. Sau đó, anh cảm thấy có một luồng gió nhẹ lướt qua người, dường như có ai đó đã bước tới đầu giường nơi anh nằm.

Tuy không mở mắt ra được, nhưng anh vẫn cảm nhận được mọi thứ xung quanh. Ánh đèn đường xuyên qua rèm cửa rơi vào phòng ngủ, trong ánh sáng mờ ảo anh cảm thấy có một người đang đứng trước mặt. Đó là một cô gái, cô đang mặc áo dây màu hồng phấn với chiếc minijup màu trắng, tóc được buộc gọn gàng sau lưng bằng dây buộc tóc cũng màu hồng phấn.

Khuôn mặt cô gái thanh tú, đáng yêu lại đang cười tươi tắn, thế nhưng váy áo trên người cô lại sộc sộc bất thường, trên người cô chi chít những vết thương do dao đâm. Máu tươi vẫn còn chảy từ những vết thương đó, từng giọt từng giọt nóng ầm nhỏ xuống người Thẩm Lực.

Tuy sợ hãi tột độ nhưng anh lại không thể nhúc nhích được. Cánh tay đầm máu, chi chít vết thương của cô gái đang giơ về phía anh. Quá đổi sợ hãi, Thẩm Lực cố hết sức hét lên một tiếng rồi bật dậy.

Tiếng hét thất thanh của Thẩm Lực khiến Diêu Thiên Bình đang say giấc nồng bỗng choàng tỉnh. Anh chàng không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng vội vã bật đèn ngủ ở đầu giường. Dưới ánh đèn, anh nhìn thấy Thẩm Lực - mặt mũi trắng bệch, mồ hôi đầm đìa, ngồi thu lu trên đầu giường từ lúc nào. Thẩm Lực nhìn Diêu Thiên Bình bằng ánh mắt sợ sệt khó tả, sau đó anh lẹ lù đưa bàn tay bắt đầu xoa khắp mặt, anh còn xoa lên tận đỉnh đầu nữa.

Sau đó anh nghe thấy Thẩm Lực ngượng ngịu nói:

- Xin lỗi nhé, mình gặp ác mộng.

Lông mày Diêu Thiên Bình dãn ra, lúc này anh đã đủ cơ sở để khẳng định trong lòng Thẩm Lực đang bị dồn nén nỗi đau khổ tột cùng. Tiếng hét đã phần nào tiết lộ không chỉ là nỗi sợ hãi mà còn là sự tuyệt vọng, sự cô độc. Do vậy anh không hỏi nhiều. Anh giơ tay vỗ nhẹ vào bờ vai trắng kiện của Thẩm Lực an ủi:

- Được rồi, không có chuyện gì nữa đâu, cậu hãy bình tĩnh lại rồi ngủ tiếp đi. Nếu không ngủ được có thể nói chuyện với mình.

Thẩm Lực biết ơn gật đầu, rồi anh lại lắc đầu ra điều khó hiểu:

- Ban nãy khi nằm mơ, mình có thể nghe được thậm chí nhìn thấy một số cảnh tượng nhưng không thể nào động đậy được, cũng không thể cất lên thành tiếng. Nếu như không phải lúc cuối mình đã phải lấy hết sức để hét lên thì không biết hậu quả sẽ thế nào?

Diêu Thiên Bình nhẹ nhàng thở phào một cái rồi giải thích:

- Tình trạng lúc nãy của cậu thực ra rất bình thường thôi, dân gian gọi là hiện tượng " bóng đè " còn khoa học cho rằng đó là " chứng liệt khi ngủ". Nếu cậu bị hiện tượng này, cậu cảm thấy mình rất tỉnh táo, nhưng thực ra không phải như

vậy, đôi khi sẽ xuất hiện hoang tưởng. Hiện tượng này thường xuất hiện khi cậu mới chợp mắt hoặc lúc cậu sắp tỉnh, khi cậu ngủ say, bước vào chu kỳ ngủ mê sẽ không xảy ra hiện tượng này. Khi chúng ta ngủ, ngoài cơ hô hấp và cơ mắt ra, các cơ còn lại đều ở trạng thái chùng cơ, nếu lúc này đột nhiên ý thức tỉnh lại, nhưng mọi cơ thịt trong cơ thể vẫn đang ở trạng thái chùng cơ thì sẽ xảy ra tình trạng không nghe theo ý thức chỉ huy như cậu vừa bị đó.

- Ủ.

Thẩm Lực gật gật đầu đồng ý, anh cảm thấy nhẹ cả người, anh cho rằng ban nãy có hiện tượng bóng đè là do anh nhớ tới Tần Nhược Yên, cũng có thể đó chỉ là hoang tưởng mà thôi.

Diêu Thiên Bình quan tâm hỏi han:

- Dạo này cậu thiếu ngủ đúng không? Cậu đừng để cho cơ thể mình quá mệt mỏi đấy, cũng đừng nên thức khuya, nên duy trì thói quen làm việc và nghỉ ngơi điều độ thì sẽ giảm hẳn hiện tượng bóng đè.

Thẩm Lực cười xoa đáp lại:

- Cậu có tật giả vờ hiểu biết hơn người ta. Chả trách cậu tán được cô vợ xinh thế!

Diêu Thiên Bình tủm tỉm cười, không nói gì. Bỗng hai người phát hiện ánh nắng ban mai đã ló tới cửa sổ, một ngày mới đã bắt đầu rồi.

Sau đó thì mọi việc diễn ra vội vã như đang chuẩn bị đánh trận vậy. Thẩm Lực với vai trò phù rể, anh phải hộ tống chú rể suốt ngày cưới. Đầu tiên, anh phải đỡ cùng Diêu Thiên Bình tới hiệu cắt tóc để xử lý da mặt và làm tóc, sau đó lại phải tới công ty chuyên tổ chức đám cưới lấy xe hoa và hoa tươi về. Đồng thời cũng phải đi đón thợ chụp ảnh và chủ hôn.

Trở lại phòng cưới của bạn, đã thấy một vài người bạn của Diêu Thiên Bình đang lục tục kéo nhau tới, căn phòng trở nên đông đúc, chật chội vô cùng. Ban đầu họ đã tiến hành phân công công việc rõ ràng nhưng rồi vẫn cứ loạn cả lên. Sau cùng, Diêu Thiên Bình cũng đính đạc trong bộ vest trắng li, trong tay anh chàng phong độ là 99 bông hoa hồng rồi anh chàng bước vào xe hoa trắng tiến tới khách sạn mà Lê Hồng thuê tạm. Đồng hành cùng xe hoa còn hơn mười chiếc xe nữa.

Thẩm Lực và Diêu Thiên Bình cùng ngồi trong chiếc xe hoa đi đầu, anh biết lúc này Diêu Thiên Bình đã quên tiết chuyện anh gặp ác mộng khi sáng rồi. Lúc này anh chàng vừa hớn hờ lại hồi hộp nữa, mặt đỏ rần lên, mắt sáng hẳn ra, vừa nhìn đã biết ngay anh chàng đang rất hạnh phúc. Bản thân Thẩm Lực do quá bận bịu nên cũng không cảm thấy lo lắng nữa.

Cảnh tượng sau đó đã khiến Thẩm Lực lại như đang mơ. Mặc dù anh đã làm công tác chuẩn bị tinh thần trước nhưng khi gặp mặt cô dâu Lê Hồng, anh vẫn bị chấn động. Sự chấn động này mạnh hơn nhiều so với lúc anh nhìn thấy ảnh của cô.

Lúc này, anh không còn cảm thấy mình đang đứng trong phòng của khách sạn hào nhoáng nữa, mà là đang chạy qua con đường nhỏ với hàng cây hợp hoan năm nào. Còn cô gái với chiếc áo dây mà hồng phấn và minijup trắng năm nào phút chốc đã thực sự trưởng thành. Anh cảm thấy không phải là mười năm trước đã trôi qua. Vẫn là cô bé năm nào, cô ấy còn chưa kịp làm người yêu anh thì đã trưởng thành thật sự rồi. Trông cô giống như một bông hoa ly đang còn e ấp nụ bông chốc nở tung khoe sắc.

Bỗng chốc Thẩm Lực quên đi thân phận của mình, quên đi người con gái tuyệt sắc đang khoác trên mình bộ váy cưới trắng tinh, mái tóc gài đầy những cánh hoa ly thơm dịu. Giờ đây cô là cô dâu của người khác. Anh nhìn cô đầy xúc cảm, rồi nhoẻn cười, một nụ cười hiếm hoi xuất phát từ đáy lòng sau mười năm đằng đẳng. Anh không còn nhìn thấy ai ngoài thiên sứ trắng tinh kia.

Nụ cười của anh đã nhanh chóng vụt tắt, so với mười năm đằng đẳng chìm trong đau khổ thì nụ cười đó đúng là quá nhỏ bé. Đến tận khi chú rể quỳ xuống để trao cho cô dâu đoá hồng 99 bông, sau đó đeo nhẫn cưới cho cô dâu; khi cô đang tỏ ra vừa xấu hổ vừa hạnh phúc thì Thẩm Lực mới bừng ỉnh thoát khỏi hoang tưởng.

Lúc này Thẩm Lực mới nhận ra xung quanh rất ồn ào, sự ồn ào này đã phá tan hồi ức về sự yên tĩnh giữa hàng cây hợp hoan. Lúc này đây anh mới nghe thấy người chủ hôn trong âu phục trắng li đang thao thao bất tuyệt. Mỗi câu nói của anh ta đã được nhắc đi hàng nghìn hàng vạn lần, đã cũ rích rồi nhưng vẫn có sức hấp dẫn đối với mọi người, bầu không khí được đẩy lên cao

trào.

Cao trào vẫn không dừng tại đây. Tiếp sau đó nghi lễ đón dâu lại được tiếp tục. Buổi lễ tiếp tục được tổ chức long trọng trong lễ đường của khách sạn, bữa tiệc thịnh soạn, tiếng chúc rượu vang lên khắp nơi. Thắm Lực theo sát đôi tân hôn, anh bưng rượu cho họ, phục vụ họ. Anh tự cảm thấy dường như mình đã biến thành người máy, mọi cử chỉ, lời nói của anh đều không chịu sự chi phối của đại não nữa, đó chỉ là những hành vi vô thức mà thôi. Trong đầu anh lúc này giống như đại dương đang nổi bão, dẫn tới những con sóng cao ngàn trượng có thể nhấn chìm mọi thứ.

Mất anh không ngừng dõi theo Lê Hồng. Khi cơn chấn động ban đầu đã giảm bớt, anh đã có thể dùng lý trí để suy nghĩ. Cô gái tên Lê Hồng trước mặt anh quả thực rất giống với Tần Nhược Yên. Không những là khuôn mặt giống nhau thậm chí cử chỉ, thần thái trên khuôn mặt cũng giống hệt Tần Nhược Yên. Tuy nhiên, nếu so sánh hai người con gái đó với nhau thì Lê Hồng tỏ ra trưởng thành hơn. Nhưng Thắm Lực không hề nghi ngờ gì về điều này bởi vì anh suy đoán nếu năm đó Tần Nhược Yên không chết thì có lẽ lúc này đây cô cũng có vẻ trưởng thành như vậy.

Tới chiều, cô dâu chú rể còn phải ra khu phong cảnh để quay ngoại cảnh, họ còn tiếp tục vui vẻ ăn tối, xong bữa tối họ mới chính thức được động phòng. Thắm Lực chạy long tong cả một ngày với Diêu Thiên Bình đã mệt nhoài. Nếu như anh không phải là vận động viên thể thao, sức khỏe tốt hơn người bình thường thì có lẽ đã đổ gục từ lâu rồi. Diêu Thiên Bình nhẹ nhàng dặn anh tối nay anh ở lại trong phòng mà Lê Hồng thuê ở tối qua, còn dặn anh muốn ở bao lâu tùy thích.

Hoạt động phá rối đêm động phòng hoa chúc không ồn ào, sôi động như anh tưởng. Dường như ban ngày đã quây phá đủ rồi nên mọi người bắt đầu lục tục ra về, chỉ còn một vài người bạn chí cốt của Diêu Thiên Bình mà thôi, đương nhiên Thắm Lực cũng có trong số đó.

Do đều là bạn bè chí cốt nên họ cũng không muốn gây khó dễ cho đôi uyên ương, bởi họ biết bên ngoài đôi uyên ương tỏ ra rất phấn khởi, khỏe khoắn nhưng thực ra đã rất mệt rồi, do vậy bạn bè chỉ muốn khuấy động một chút nữa

rồi tự biết ý rời đi.

Mãi tới tận lúc này, Thẩm Lực mới nhận ra cả ngày hôm nay Lê Hồng không hề để ý tới anh. Khi Diêu Thiên Bình giới thiệu cô với anh, thì cô mới lạnh lùng nhìn anh lịch sự cười đáp lại. Sau đó thì cô không đưa mắt nhìn anh lần nào nữa, điều này đã khiến Thẩm Lực hơi thất vọng mặc dù anh hiểu Lê Hồng bề ngoài giống hệt Tần Nhược Yên. Thực ra Tần Nhược Yên đã chết rồi, đã chết trong vụ án thảm khốc mười năm trước.

Khi tiệc sắp tàn, do Lê Hồng bị thua trong trò chơi nên bị mọi người phạt hát một bài. Lúc này Thẩm Lực đã cảm thấy mọi thứ đang dần sáng tỏ thì lại một lần nữa anh rơi vào tình trạng mơ hồ, rối rắm.

Lúc đó Lê Hồng cười rồi mạnh dạn nói:

- Em chịu phạt, em sẽ hát tặng mọi người một bài hát với nhan đề *Nhớ nhung*.

Nhớ nhung! Thẩm Lực vốn đã chìm trong thất vọng tràn trề, đột nhiên nghe thấy hai chữ này suýt nữa anh ko kìm được lòng mình, đứng bật dậy. Anh không tin nổi vào tai mình nữa, anh chỉ mong mình nghe nhầm hoặc quá lắm lại là ảo giác mà thôi.

Lê Hồng đã nhẹ nhàng cất tiếng hát, tiếng hát của cô trầm bổng ngân vang:

Đã bao năm rồi kể từ khi chúng mình gặp nhau

Ngày hôm đó là ngày mưa bụi lâm thâm rất tuyệt vời

Em không hay không biết chúng mình đã yêu nhau từ khi nào nữa

Giờ đây hồi tưởng lại

Ký ức vẫn còn thấy ngọt ngào biết bao

...

Bóng hình trong mộng bỗng chốc xa dần

Tại sao đã bao năm trôi qua mà vẫn không quên được anh

Vết hằn thời gian đã in trên khoé mắt em

Tại sao em vẫn cứ

Đau khổ để yêu anh...

Thẩm Lực vẫn đang chìm đắm trong lời ca êm ái của Lê Hồng, giờ đây

anh đã thực sự tin rằng bài hát này có tên *Nhớ Nhung*. Tại sao lại cứ phải là *Nhớ nhung* chứ? Sao lại giống với tên bài thơ tình mà mười năm trước Thẩm Lực tặng cho Tần Nhược Yên chứ? Lẽ nào chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên?

Nếu như chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên thì tại sao khi hát tới mấy câu cuối Lê Hồng lại đưa mắt nhìn anh chứ? Lúc này mọi người kể cả chú rể Diêu Thiên Bình đều đang đê mê, say đắm trong lời ca của cô nên không ai để ý tới ánh mắt đặt nhằm chỗ của Lê Hồng.

Lúc ánh mắt giống như đám mây đang trôi hờ hững trên trời bỗng rơi xuống trước mắt Thẩm Lực khiến anh cảm thấy toàn bộ máu trong người sôi lên, anh tránh ánh mắt Lê Hồng theo bản năng nhưng anh lại không thể rời mắt đi chỗ khác được. Thế là Thẩm Lực cứ dờ dẩn nhìn Lê Hồng, đột nhiên anh phát hiện ánh mắt Lê Hồng cũng ngây dại trong chốc lát. Hai ánh mắt si tình bỗng chạm phải nhau giống như quả bom nhỏ nổ tung khiến Thẩm Lực vỡ thành muôn mảnh.

Lúc về tới phòng thuê ở khách sạn Thẩm Lực vẫn chưa hoàn hồn. Anh vẫn đang hồi tưởng lại ánh mắt của Lê Hồng, trong ánh mắt si tình đó dường như đang giấu giếm cái gì đó. Năm xưa khi Tần Nhược Yên còn sống chưa khi nào cô trao cho anh ánh mắt như thế, điều này đã khiến anh xúc động vô cùng.

Anh lại bắt đầu mê mẩn trong sự kích động mạnh mẽ. Từ lúc nhận được thiệp cưới tới giờ anh cứ mê mẩn, không tỉnh táo chút nào.

Anh gắng gượng tắm rửa xong thì trèo ngay lên giường rồi nhắm mắt lại. Nằm dễ chịu trong chăn ấm đệm êm, bỗng nhiên anh lại bị kích động lần nữa: Giờ đây mình đang nằm trên chiếc giường mà tối qua Lê Hồng đã ngủ.

Anh hốt hoảng nhận ra trong chăn đệm vẫn còn lưu lại hơi ấm và mùi hương cơ thể của Lê Hồng. Hơi ấm và mùi hương này giống như dòng điện lan toả khắp người khiến anh rạo rức. Lúc này, anh giống như một ngọn lửa chỉ chực tìm thấy khê hở để bùng phát.

Thế nhưng anh chỉ mê mẩn trong chốc lát thì đã tỉnh táo lại ngay, anh thấy cảm giác tội lỗi tràn ngập tâm trí. Lê Hồng đã là vợ của Diêu Thiên Bình - người bạn thân nhất của anh đã mười năm nay - tại sao anh lại có những ý nghĩ xấu xa như vậy với vợ của bạn thân mình như thế chứ?

Chẳng mấy chốc ngọn lửa dục vọng trong con người anh đã tắt lịm, thế nhưng anh lại có cảm giác rất kỳ lạ. Cái cảm giác này khiến anh cảm thấy trên giường có gai nhọn, những chiếc gai nhọn đó cứ đâm vào người khiến anh không thể ngủ được. Thế là anh quyết định khoác bộ quần áo thể thao rồi đi ra khỏi khách sạn.

Anh phẩm phẩm tiến về ngôi nhà của Diêu Thiên Bình và Lê Hồng. Đã quá nửa đêm, đường phố vắng tanh, rất khó bắt được taxi vào lúc này. Thẩm Lực vội vã tăng tốc bởi anh có một dự cảm xấu, sẽ có chuyện không hay xảy ra, và chuyện đó lại liên quan đến Lê Hồng.

Quả đúng như dự cảm của anh, lúc này điện thoại trong túi đồ chuông. Anh vội vàng nhìn vào màn hình, đúng là số điện thoại của Diêu Thiên Bình.

Thẩm Lực vừa thở hổn hển vừa gõ cửa phòng tân hôn của Diêu Thiên Bình, anh nhận ra Diêu Thiên Bình lúc này khác hẳn lúc cưới, cứ như là hai người khác nhau vậy. Lúc này anh ta đang mặc bộ quần áo ngủ trắng viền hoa xanh lam, đầu mới gội vẫn chưa khô hết, vẫn đang còn phả ra hương hoa nhài, thế nhưng mặt anh ta lại trắng bệch, cảm tưởng như cắt không còn giọt máu. Về mặt hạnh phúc khi cưới đã hoàn toàn biến mất tự lúc nào.

Khi này, vừa nghe điện thoại Thẩm Lực đã hét toáng lên hỏi Diêu Thiên Bình rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng anh ta chỉ lặc giọng trả lời:

- Cậu đến mau lên, Thẩm Lực à, đến rồi mình sẽ nói. Cậu đến ngay nhé!

Thẩm Lực đoán chắc chắn đã xảy ra chuyện không hay nếu không với tính cách điềm tĩnh của Diêu Thiên Bình, chuyện lớn như trời sập cũng không khiến cậu ta hoảng loạn đến vậy. Thế nhưng anh ta vẫn không thể đoán ra bên đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh biết chắc chắn đã xảy ra chuyện với Lê Hồng. Anh dùng hết tốc độ của một thầy giáo thể dục phóng như bay trên đường phố Thanh Thành lúc nửa đêm. Bóng của anh biến dạng theo các góc chiếu của đèn đường lúc thì kéo dài, lúc lại co ngắn, lúc bị phân ra, lúc lại biến mất rồi lại xuất hiện...thật giống với ký ức của Thẩm Lực lúc này.

Anh chạy như bay, anh lại có cảm giác mình vừa chạy qua một đường hầm thời gian, một lần nữa anh lại được chạy trên con đường thơm nồng hương hoa hợp hoan. Cảnh tượng đó không biết bao nhiêu lần xuất hiện trong giấc mơ

của anh, và kết thúc của những giấc mơ đó là sự choàng tỉnh giấc khi nhìn thấy cảnh tượng đầm máu trong vụ án năm xưa. Rồi một mình anh lặng lẽ ngồi trong đêm với nỗi dày vò đau đớn của mười ngón tay.

Sau khi Diêu Thiên Bình nhìn thấy Thẩm Lực chỉ biết ngập ngừng thối lên:

- Trời ơi, cậu tới nhanh thật!

Thẩm Lực không nói gì, anh nhanh chóng đưa mắt nhìn khắp phòng dò xét. Trên đường tới đây, anh đã dự liệu tình huống xấu nhất. Dự cảm xấu đó khiến em căng thẳng, anh có cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể đứt dây thần kinh.

Anh đã tìm khắp các phòng nhưng vẫn không nhìn thấy xác chết đầm máu của Lê Hồng. Anh không thấy bóng dáng cô đâu.

Thẩm Lực thở phào nhẹ nhõm, anh buông mình xuống ghế sofa rồi nhìn Diêu Thiên Bình - dường như đang khựng hoảng vì quá sợ hãi - hỏi:

- Thiên Bình à, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Lê Hồng đâu?

Diêu Thiên Bình đứng đờ vài giây, sau đó lao tới chỗ Thẩm Lực, ôm chặt lấy đầu gối của anh. Thẩm Lực nhận thấy tay bạn đang run bần bật, điều này khiến anh lại căng thẳng trở lại.

Anh đưa tay vỗ vào vai Thiên Bình an ủi rồi kéo anh ta ngồi lên ghế sofa:

- Thiên Bình à, cậu bình tĩnh lại đi, hãy kể cho mình nghe có chuyện gì vậy?

Diêu Thiên Bình vô hồn nhìn vào bức tranh trên tường rồi chậm rãi kể.

Đêm động phòng hoa chúc là thời khắc hạnh phúc nhất, đẹp nhất trong đời người, Diêu Thiên Bình đã chờ đợi ngày này từ lâu lắm rồi.

Khi khách khứa đã về hết chỉ còn lại hai vợ chồng, Diêu Thiên Bình đã tắm trước, anh nằm trên giường chờ Lê Hồng.

Trong phòng réo rất vang lên khúc Nước chảy non cao với âm luật thánh thót được đánh bằng đàn tranh cổ, hoà lẫn với tiếng nước tí tách trong phòng tắm.

Khúc đàn tranh cổ này do Lê Hồng đặc biệt chọn để mở vào lúc này. Cô từng nói, cô gặp được Diêu Thiên Bình cũng giống như nước chảy gặp được núi cao vậy, nước chảy quanh núi, quấn quýt quanh núi giống như anh và em vậy, mãi mãi không rời xa.

Nhớ lại câu nói này của cô, Diêu Thiên Bình cảm thấy mình đúng là người đàn ông hạnh phúc nhất thế gian. Tiếng nước chảy khiến tim anh đập rộn ràng, hé mở tấm màn hạnh phúc khiến anh mê mẩn, đắm say, anh chợt cảm thấy thỏa mãn, thích thú rồi lịm đi trong hạnh phúc dâng tràn.

Nghĩ tới đây, anh chàng sốt ruột muốn nhìn thấy cảnh mỹ nữ ra khỏi khe núi, thời điểm này Lê Hồng sắp hoàn toàn thuộc về anh. Anh có thể có được cô, có thể dùng toàn bộ tâm hồn và thể xác để yêu cô, chính vì vậy anh cảm thấy kích động, hưng khởi mạnh mẽ.

Thế nhưng trong lúc phấn khích cao độ này anh lại cảm thấy đầu mình càng lúc càng nặng, cảm giác không thể điều khiển nổi nữa. Còn trong phòng tắm, Lê Hồng vẫn đang chậm rãi tắm táp. Tiếng nước chảy càng lúc càng bé lại, cuối cùng anh không còn nghe thấy gì nữa.

Đầu càng lúc càng nặng thêm, dường như anh không thể điều khiển được cơ thể của mình nữa nhưng anh vẫn ý thức được mình rất tỉnh táo. Diêu Thiên Bình hốt hoảng lo lắng: Không hiểu mình bị làm sao đây? Lẽ nào do cả ngày nay mệt mỏi quá nên bị thế chẳng? Không được, cảnh đẹp giờ lành vẫn chưa đến, chốc nữa Lê Hồng đi ra phát hiện thấy mình ngủ chắc chắn sẽ rất tức giận.

Tuy trong lòng biết như vậy nhưng quả thật lực bất tòng tâm, đầu nặng trĩu khiến anh không thể cưỡng được cơn buồn ngủ. Cũng đúng lúc này anh nghe thấy tiếng cửa mở rồi tiếng bước chân nhẹ nhàng tiến về phía anh.

Tiếng đẩy cửa phòng ngủ, mùi thơm trang nhã phả vào mặt anh. Diêu Thiên Bình cảm thấy chấn động tinh thần, mí mắt lúc này giống như bị dán keo giờ bỗng mở to được.

Ánh đèn trong phòng đã được Diêu Thiên Bình điều chỉnh độ sáng thích hợp. Ánh sáng đó cứ mờ ảo, dịu dàng rất dễ chịu nhưng lại có thể nhìn rõ mọi thứ như đang bị che phủ trong sương. Trong không khí lãng mạn như vậy, anh nhìn thấy một tuyệt sắc giai nhân, cô đang từ từ tiến về phía anh. Lê Hồng! Phút chốc Diêu Thiên Bình lại bị kích thích cao độ.

Thế nhưng khi anh nhìn kỹ lại dáng vẻ của vợ thì kinh sợ tột độ. Nỗi sợ hãi khiến anh đờ đẫn. Anh khiếp sợ nhìn vợ, mồn cứ há hốc không thốt lên lời.

Cô gái đứng trước mặt anh lúc này đúng là Lê Hồng của anh. Thế nhưng

cô Lê Hồng này lại ăn mặc giống như một thiếu nữ mới lớn: áo hai dây màu hồng phấn, minijup trắng, mái tóc dày được buộc lại bằng dây buộc tóc cũng màu hồng phấn.

Việc ăn mặc giống như thiếu nữ mới lớn này Diêu Thiên Bình có thể chấp nhận được, bởi anh nghĩ có thể đó là cách Lê Hồng làm anh ngạc nhiên. Thế nhưng đáng sợ là ở chỗ trên người cô gái Lê Hồng trong dáng vẻ thiếu nữ này những nhệt vết dao đâm, toàn thân đầm máu, chỉ có khuôn mặt đẹp để là nguyên vẹn.

Diêu Thiên Bình chưa phản ứng kịp với nỗi sợ hãi, thì cô gái Lê Hồng mình đầy thương tích kia lại nhếch mép cười. Nụ cười này đáng sợ hơn bất cứ cách biểu lộ tình cảm nào khác. Một con người bình thường bị thương nặng thế kia, mà vẫn sống hơn nữa lại đứng trن trن nhìn anh mà cười như không có đau đớn gì cả. Đúng là chẳng có chuyện gì có thể đáng sợ hơn chuyện đó nữa rồi.

Thế nhưng cảnh đáng sợ trước mắt Diêu Thiên Bình không dừng lại đó mà còn tiếp tục kinh khủng hơn. Lê Hồng đã không còn cười nữa, cô dang cánh tay đầm máu khua khua trên người Diêu Thiên Bình. Trong phút chốc Diêu Thiên Bình cảm thấy máu trên người Lê Hồng bắn tung toé lên người, những giọt máu vẫn còn nóng ấm thậm chí nóng bỏng. Khi những giọt máu này bắn lên da thì nóng rất giống như bị bỏng axit sunfuric vậy, khiến cả người Diêu Thiên Bình co rúm lại.

Diêu Thiên Bình trong nỗi sợ hãi tột độ đã bất tỉnh nhân sự, đến khi tỉnh dậy thì phát hiện ra cô gái Lê Hồng mình đầy thương tích kia đã biến mất. Anh hốt hoảng nhìn cơ thể của mình nhưng lại chẳng thấy vết máu nào cả, chỉ thấy mồ hôi đầm đìa.

Anh nghĩ rằng mình đã gặp ác mộng. Tại sao trong đêm tân hôn mình lại gặp ác mộng chứ? Thật đúng là điềm xấu. Anh hốt hoảng muốn tìm Lê Hồng, anh vẫn nghe thấy tiếng đàn tranh réo rắt đan lẩn trong tiếng nước chảy trong nhà tắm.

Anh thấy không yên tâm liền nhảy phắt khỏi giường rồi bước tới trước cửa nhà tắm.

Tiếng nước chảy vẫn róc rách. Anh gọi " Hồng, Hồng ơi" nhưng không nghe thấy bên trong có phản ứng gì. Anh vội vàng đẩy cửa nhà tắm thì nhận thấy cửa không khoá, nhẹ nhàng quay nắm đấm cánh cửa mở tung.

Bên trong chẳng có ai cả, chỉ có tiếng nước chảy từ chiếc vòi tắm hoa sen.

Lê Hồng đã mất tích.

Đầu Diêu Thiên Bình ù đi, anh bủn rủn chân tay chạy ra khỏi nhà tắm, gào thét tên Lê Hồng nhưng vẫn tuyệt nhiên không thấy bóng dáng cô đâu.

Diêu Thiên Bình sốt ruột, lo lắng đến phát điên, anh thầm nghĩ lẽ nào cảnh tượng ban nãy là thật? Lê Hồng thế nào rồi? Chẳng lẽ cô ấy đã thực sự gặp bất trắc sao?

Diêu Thiên Bình kể đến đây thì đột nhiên ánh mắt dịch chuyển từ trên tường về phía Thẩm Lực. Anh nhận thấy sắc mặt Thẩm Lực rất khó coi. Anh hốt hoảng hỏi lại:

- Thẩm Lực à, cậu nói những điều là mơ hay thật vậy?

- Là thật đấy!

Thẩm Lực không chút chần chừ trả lời ngay. Diêu Thiên Bình cảm thấy mình lại bị giáng một đòn mạnh nữa nhưng anh vẫn muốn hỏi cho rõ:

- Tại sao cậu lại khẳng định đó là sự thật chứ?

Thẩm Lực sững sờ, lắp bắp biện hộ:

- Mình nói lung tung đấy, thực ra mình cũng có biết gì đâu. Thôi bây giờ chúng mình không nhắc lại chuyện này nữa, quan trọng nhất là lúc này cậu hãy nó cho mình nghe mọi thứ về Lê Hồng, quá trình các cậu biết nhau như thế nào?

Diêu Thiên Bình thần thờ gật gật đầu, một lúc lâu sau anh mới lên tiếng kể.

Anh và Lê Hồng quen nhau qua mạng. Khi Diêu Thiên Bình lên mạng, thường xuyên mở cửa sổ chat nhưng chẳng có ai chat với anh cả. Thế nhưng một buổi tối, lúc mọi vật chìm trong bóng tối âm lặng thì một cô gái với nickname " Nước chảy lững lờ" muốn làm quen với anh. Nickname của anh lại là " Non cao sừng sững ".

Chính vì lí do này mà khúc nhạc có tên Nước chảy non ca đã đi vào mỗi tình của họ. Tình yêu giữa họ nảy nở rất nhanh chỉ trong vòng mười ngày ngắn

ngủ, giống như mầm cây đã chui ra khỏi mặt đất rồi nhanh chóng trở thành cây lựu rồi đơm hoa kết quả. Quả lựu to nhanh chẳng mấy chốc đã tiến tới giai đoạn chín muồi.

Đã tới giai đoạn hẹn gặp nhau, đó cũng là lẽ thường tình mà thôi. Tình yêu sét đánh, gặp nhau hận là quá muộn, hai trái tim đồng điệu... dường như tất cả các từ vựng trên đều không đủ sức diễn tả tình cảm cuồng nhiệt, nồng say của họ.

Tuy cô gái Lê Hồng với nickname " Nước chảy lững lờ " yêu rất cuồng nhiệt nhưng vẫn cương quyết không quan hệ trước hôn nhân. Cô tuyên bố trừ phi được khoác lên mình chiếc váy cưới, cùng thắp nến trong đêm động phòng thì cô mới dâng hiến cái quý báu nhất của đời người con gái cho anh.

Chính vì lí do đó mới có cái đám cưới bất ngờ này. Câu chuyện tình của họ cũng giống hệt như những câu chuyện tình đẹp trên đời này, chỉ có điều hơi thiếu phần đặc sắc. Không ai ngờ con người trầm tĩnh như Diêu Thiên Bình khi mắc vào lưới tình bỗng chốc cũng biến thành kẻ si tình đến vậy.

Éo le thay, chính vào ngày đại hỉ, ngày Lê Hồng đã hứa sẽ trao thân gửi phận cho anh thì cô lại bí ẩn mất tích, thêm vào đó là sự xuất hiện ngay trước mắt Diêu Thiên Bình cảnh tượng hãi hùng không thể tin nổi kia.

Nghe xong câu chuyện của Diêu Thiên Bình, Thẩm Lực trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Thiên Bình à, có thể tất cả mọi chuyện vừa rồi chỉ là giấc mộng mà thôi. Chẳng phải sáng nay cậu đã nói với mình, con người khi mệt mỏi quá dễ xuất hiện chứng liệt khi ngủ đúng không nào? Rất có khả năng cậu cũng mắc chứng này cũng nên.

Nói là như thế nhưng trong thâm tâm Thẩm Lực biết chắc chắn hơn ai hết, an ủi bạn như vậy hơi khiên cưỡng. Bởi những gì xảy ra đối với Diêu Thiên Bình cũng ngẫu nhiên xảy ra với anh sáng nay.

Lẽ nào Lê Hồng chính là hồn ma của Tần Nhược Yên? Tại sao đã lâu như vậy mà hồn ma của Tần Nhược Yên còn tới bám riết họ chứ? Lẽ nào hồn ma của Tần Nhược Yên oán hận Thẩm Lực bởi ngày xảy ra chuyện không hay với cô anh đã tới chậm nên không cứu được cô?

Ý nghĩ này vừa thoáng hiện trong đầu đã khiến Thẩm Lực giật nảy mình. Từ nhỏ anh đã không tin những câu chuyện ma vớ vẩn thế mà vào thời điểm này ý nghĩa đáng sợ ấy lại lớn vồn trong óc anh.

Cậu bạn Diêu Thiên Bình ngồi bên cứ chậm rãi lắc đầu. Cuối cùng anh mở nắm đấm cứ nắm chặt từ đầu đến giờ ra. Anh nói:

- Thẩm Lực à, đây là thứ mình tìm được bên ngoài cửa phòng ngủ đấy.

Trong tay Diêu Thiên Bình lúc này là chiếc dây buộc tóc màu hồng phấn.

Nhìn thấy dây buộc tóc, Thẩm Lực suýt nhảy dựng lên. Anh nhẹ nhàng lấy chiếc dây buộc tóc trong tay Diêu Thiên Bình, anh dùng hai tay vò sát nó. Bản chất của dây buộc tóc vừa mềm, vừa nhẹ lại vừa trơn nữa, Thẩm Lực dường như có thể ngửi thấy mùi hương dịu dịu, mùi hương này giống với mùi thơm của hoa hợp hoan.

Diêu Thiên Bình đột nhiên thắc mắc:

- Thẩm Lực à, hình như buổi sáng cậu cũng gặp ác mộng đúng không? Cậu mơ thấy gì thế?

Thẩm Lực sững sờ một lát rồi mới trả lời:

- Ô, mình mơ thấy một người cầm rìu đuổi theo truy sát, mình thì muốn chạy nhưng lại không động đậy được, chỉ biết giương mắt nhìn chiếc rìu đó sắp sửa bổ vào đầu. Sợ quá mình hét toáng lên, thế là tỉnh luôn.

Diêu Thiên Bình nhìn Thẩm Lực bằng ánh mắt rất kỳ quặc khiến mặt Thẩm Lực nóng rần. Anh biết mọi lời nói dối của anh đều không qua được mắt Diêu Thiên Bình, cho dù anh biểu hiện tự nhiên đến mấy đi nữa. Chẳng lẽ anh nên kể cho Diêu Thiên Bình nghe chân tướng sự việc, kể cho anh ta nghe cô gái xinh đẹp của anh ta giống hệt với người yêu đầu đời của anh ư, hay là kể cho anh ta nghe sáng nay anh cũng nhìn thấy Lê Hồng đầm đìa máu đứng ở đầu giường ư?

Diêu Thiên Bình không có bất kỳ ý kiến gì về lời giải thích của Thẩm Lực. Anh ta nói trong đau khổ:

- Lê Hồng, cô ấy có thể đi đâu được chứ? Cô ấy chẳng có họ hàng thân thích nào ở đây cả, thậm chí còn chẳng có bạn bè nữa. Cô ấy làm y tá ở một phòng khám tư, trước khi cưới cô đã xin nghỉ làm, cô ấy tình nguyện làm một nội tướng

cho mình. Mình cứ ảo tưởng có lẽ từ đây bọn mình có thể sống hạnh phúc mãi mãi, thế mà...không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Y tá ư? Thẩm Lực lại rùng mình. Lê Hồng cũng là một y tá. Bất giác anh lại nhớ tới Tần Nhược Yên. Nếu khi đó Tần Nhược Yên không chết thì bây giờ sẽ thế nào nhỉ? Nếu vậy giờ đây cô đã trở thành bác sĩ mặc áo blu trắng rồi. Bác sĩ, y tá, tại sao thân phận của họ lại trùng hợp ngẫu nhiên như vậy chứ?

Thẩm Lực cố dồn nén tâm sự rồi tiếp tục thăm dò Diêu Thiên Bình:

- Hoá ra Lê Hồng lại là thiên thần áo trắng. Chắc cô ấy đã học ở Học viện Y học hay ở trường Trung học Y tế đúng không?

Diêu Thiên Bình gật đầu đáp lại:

- Đúng là cô ấy đã tốt nghiệp ở Học viện Y học Dương Thành, sau khi tốt nghiệp cô ấy bị phân về một bệnh viện quy mô nhỏ ở Dương Thành. Về sau ở bệnh viện đó xảy ra một sự cố nghiêm trọng về điều trị khiến cô ấy chán nản, xin nghỉ việc rồi quyết định tới Thanh Thành. Tới Thanh Thành chưa lâu thì cô ấy quen mình.

- Cậu có thể nói cho mình nghe năm nay cô ấy bao nhiêu tuổi không?

- Cô ấy bằng tuổi bọn mình, nhưng kém mình hai tháng.

Thẩm Lực lại rùng mình. Thậm chí đến tuổi tác hai người con gái đó cũng giống nhau. Năm xưa, anh vẫn chưa biết sinh nhật của Tần Nhược Yên, nhưng anh biết cô và anh đều tuổi rấn.

- Thiên Bình à, cậu nghĩ rằng tình cảm của hai người luôn tốt đẹp đúng không? Thế cậu không nhận thấy thời gian bọn cậu tìm hiểu nhau quá nhanh hay sao? Cậu có hiểu cô ấy không?

Thẩm Lực nhận thấy bạn rùng mình. Đến cả miệng anh ta cũng run run giống như phải chịu nỗi đau khổ lớn lao vậy.

- Chúng mình thương yêu nhau thật lòng. Mình không chút nghi ngờ về tình cảm cô ấy dành cho mình. Nhưng...thế nhưng tại sao cô ấy lại bỏ đi một cách kỳ cục như vậy chứ? Lại còn bỏ đi vào đúng đêm tân hôn của bọn mình nữa chứ! Thẩm Lực à, chắc chắn đã có chuyện không hay xảy ra với cô ấy rồi, chắc chắn đấy. Lúc đó, mình đã nhìn thấy trên người cô ấy lỗ chỗ vết dao đâm, nhưng do quá khiếp đảm nên mình đã ngất đi. Chắc hẳn cô ấy rất đau lòng do vậy đã bỏ mình

mà đi chẳng?

- Thiên Bình à, cậu bình tĩnh lại đi! Cậu thử tỉnh táo suy nghĩ một chút xem! Nếu Lê Hồng bị thương nặng như vậy thì làm sao cô ấy có thể bỏ đi được chứ? Mặt khác, trong phòng của cậu không hề lưu lại vết máu nào, cậu thấy có lạ không?

Thiên Bình sửng người một chút, dường như anh chàng đã tỉnh táo hơn. Thế nhưng càng tỉnh táo thì lại càng cảm thấy khó chịu hơn là cứ ù ù cạc cạc như lúc trước. Ánh mắt anh sửng sờ, ngây dại rồi đột nhiên giơ hai tay ôm đầu, khóc rống lên.

Thẩm Lực ôm vai bạn, anh không giám ôm quá chặt.

Một lát sau, Diêu Thiên Bình mới ngẩng đầu lên. Anh nấc nghẹn hồi lâu nhưng không hề có dấu hiệu rơi lệ. Con người khi tốt cùng đau khổ lại không thể khóc được. Không thể khóc được còn khốn khổ hơn nhiều so với khóc được.

Rồi anh nhớ tới năm xưa khi Tần Nhược Yên chết, anh vẫn còn khóc lóc thảm thiết được, lúc này anh mới hiểu nỗi đau khổ của bạn anh còn tệ hơn anh khi xưa rất nhiều.

- Hay cậu đi báo cảnh sát đi!

Diêu Thiên Bình sửng người rồi lắc đầu quầy quậy.

- Không, mình không muốn mọi người biết chuyện vợ mới cưới của mình mất tích. Mình không thể chịu được sự chế giễu của người đời, đặc biệt là sự chế giễu của nhân viên. Việc này cậu bảo mình một chủ quản cấp cao, làm sao mà chịu được cơ chứ?

Tiếp đó Thiên Bình đứng bật dậy rồi vội vàng chạy ra ngoài.

- Hồng, Hồng ơi, mình tin Hồng Hồng của mình sẽ trở về. Thực ra cô ấy đang trên mình mà thôi đúng không?

Nhìn dáng vẻ Diêu Thiên Bình lúc này, Thẩm Lực tự biết mình chẳng giúp gì được. Hơn nữa, bản thân anh cũng đang rối bời giống như đang ở trong vũng bùn mà không có cách nào thoát ra được vậy.

Trời đã sáng rồi, Diêu Thiên Bình cũng dần bình tĩnh trở lại, rồi thiếp đi trên sofa do quá mệt mỏi. Nhưng Thẩm Lực lại chẳng buồn ngủ chút nào, anh vẫn đang xâu chuỗi lại các sự việc hòng mong tìm được đáp án, nhưng dường như cũng lực bất tòng tâm.

Anh nhẹ nhàng rời khỏi nhà Diêu Thiên Bình. Mặt trời vẫn chưa ló rạng nhưng ánh sáng đã chiếu khắp nơi. Nhà Diêu Thiên Bình ở khu trung tâm thành phố, khu chung cư không hoàn toàn tách biệt với bên ngoài nên mọi người đi ra, đi vào cũng không khó khăn lắm. Thẩm Lực rời khỏi khu chung cư, bước trên đường phố Thanh Thành, trước mắt anh lại hiện lên bóng dáng của Tần Nhược Yên. Bóng hình đó nhập vào với bóng Lê Hồng, đến lúc này thật khó phân biệt hai người con gái đó.

Thẩm Lực lên taxi rồi hướng về phía Viện Nghiên cứu Thông tin, anh quyết định về chốn cũ. Nếu không phải vì những sự việc kỳ lạ liên tiếp diễn ra trong vài ngày vừa rồi thì anh cũng không bao giờ trở lại nơi này. Nó đã trở thành nơi âm u nhất trong sâu thẳm lòng anh. Kể từ ngày xảy ra chuyện đó, anh đã không hề lai vãng tới đây tập luyện buổi sáng nữa.

Nửa tiếng sau, xe taxi đã đến cổng lớn của Viện nghiên cứu Thông tin. Bước ra khỏi xe, anh không giám tin vào mắt mình nữa.

Sự thay đổi ở đây đã vượt quá sức tưởng tượng của anh, đường phố đã được mở rộng ra, cảnh tượng tươi đẹp rực rỡ vô cùng, các toà nhà cao tầng mọc lên san sát nhau. Hàng cây hợp hoan trước kia đã biến mất từ lúc nào không biết nữa.

Cùng với cảm giác hụt hẫng anh lại thở phào nhẹ nhõm, bởi thực sự anh rất sợ nhìn thấy hàng cây hợp hoan khi xưa. Hàng cây đẹp đẽ đó đã vô tình biến thành cơn ác mộng của anh. Chính nó đã mang tới hạnh phúc cho anh, và chính nó cũng tước đoạt đi của anh tất cả.

Viện nghiên cứu Thông tin và khu dân cư dường như vẫn như xưa, quy mô của viện đã được mở rộng, xuất hiện thêm một toà nhà mới rất đẹp.

Đứng trước cổng lớn của khu dân cư, anh bước vào hỏi thăm bảo vệ về nhà họ Tần. Tuy anh bảo vệ còn rất trẻ nhưng khi nghe tới tên cô gái bị sát hại năm xưa cũng tỏ ra đôi chút sợ hãi. Anh tỏ ra rất lạ như muốn thăm dò Thẩm Lực, rồi hỏi xem Thẩm Lực có quan hệ gì với nhà họ Tần.

Thẩm Lực trả lời anh là bạn học của Tần Nhược Yên, do đợt này đi công tác Thanh Thành nên nhân tiện ghé vào đây thăm bố mẹ Tần Nhược Yên.

Sau khi điền đầy đủ vào biểu đăng ký đến thăm, bảo vệ cho phép anh vào

đồng thời cũng chỉ rõ vị trí cụ thể cho anh. Bởi Thẩm Lực nói không nhớ nhà Tần Nhược Yên cụ thể ở khu vực nào.

Đứng trước cửa nhà Tần Nhược Yên, anh mới sực nhớ mình không mua quà. Thảo nào anh chàng bảo vệ lúc nãy cứ nhìn Thẩm Lực với ánh mắt khinh khỉnh. Nhưng bây giờ đã quá muộn rồi. Anh tự an ủi mình thôi để lần sau vậy, lần sau anh nhất định sẽ mang bù.

Chuông cửa reo vài hồi thì cửa mở.

Đứng trong nhà là cô bé khoảng bảy, tám tuổi, cô bé mặc chiếc quần bò màu xanh da trời nhạt, tóc được tết thành bím. Cô bé nhìn anh với ánh mắt tò mò rồi hỏi:

- Chú à, chú tìm ai thế?

Thẩm Lực sững sờ. Cô bé đứng trước mặt anh rất xinh xắn, da dẻ trắng mịn, khuôn mặt thanh tú. Quan trọng nhất là trông cô bé giống như Tần Nhược Yên khi nhỏ vậy.

Định thần lại, anh hỏi thăm:

- Cháu à, bố mẹ có nhà không? Cho chú gặp bố mẹ cháu.

- Mẹ ơi, có người muốn gặp mẹ. - Cô bé vừa quay đầu lại gọi vừa tránh người cho Thẩm Lực vào nhà.

Sau khi vào nhà, Thẩm Lực nhìn thấy một phụ nữ trung niên khoảng chừng năm mươi tuổi. Anh nhận ra bà đúng là mẹ của Tần Nhược Yên bởi khi Tần Nhược Yên xảy ra chuyện, anh đã nhìn thấy bà ở đó.

- Cháu là...? - Mẹ Tần Nhược Yên rất ngạc nhiên quan sát Thẩm Lực.

Ở bà toát lên vẻ đặc trưng của người trí thức khiến người ta dễ gần nhưng lại khó thân.

- Cháu chào bác ạ, cháu tên là Thẩm Lực là...bạn của Tần Nhược Yên. - Thẩm Lực hơi lắp bắp.

Ánh mắt bà loé sáng nhưng lại nhanh chóng bình thường trở lại.

- Ô, thì ra cháu là bạn của Yên Yên, cháu ngồi xuống đi!

Sau đó bà quay lại gọi to:

- Ông à, có khách tới nhà này, bạn của Yên Yên đấy.

Một người đàn ông trung niên bước ra từ phòng trong, ông khách sáo bắt

tay Thẩm Lực. Ba người cùng ngồi trên sofa, cô bé con ngoan ngoãn bưng trà tới trông cô bé nhí nhảnh, nhanh nhẹn như một cánh bướm vậy.

Thẩm Lực đỉnh đặc cất tiếng:

- Thừa hai bác, cháu vốn học thể thao trong học viện Sư phạm gần đây. Lúc đó, cháu quen biết Tần Nhược Yên khi tập thể dục buổi sáng. Tốt nghiệp xong, cháu trở lại Vân Thành. Hai ngày nay tới Thanh Thành công tác, nên ghé qua thăm hai bác.

- Hoá ra Yên Yên còn có một người bạn như cháu.

Mẹ Tần Nhược Yên vừa nói vừa đưa mắt quan sát Thẩm Lực, ánh mắt đó giống như ánh mắt của mẹ vợ đánh giá con rể tương lai vô tình khiến Thẩm Lực thấy khó xử.

- Bác à, cháu chỉ là bạn bình thường của Nhược Yên mà thôi. - Thẩm Lực cúi đầu đáp lại.

Mẹ của Tần Nhược Yên cười thông cảm, ánh mắt lại bắt giắc u uất trở lại:

- Sau khi Yên Yên xảy ra chuyện, hai bác đã đau buồn đúng hai năm tròn đấy, hai bác không thể chấp nhận sự thực nó đã ra đi như vậy. Hai năm sau, bác lại quyết định sinh một đứa nữa. Bác hi vọng nó vẫn là con gái, một đứa con gái xinh đẹp, đáng yêu giống như Yên Yên. Thế là hai bác đã sinh ra Hàm Hàm đấy.

Nói rồi bà đưa mắt tròng trành nhìn sang cô bé bảy, tám tuổi lúc này.

Lúc này Thẩm Lực mới hiểu ra, cô bé giống Tần Nhược Yên ban nãy chính là đứa bé mà sau này bố mẹ Tần Nhược Yên sinh ra.

Mẹ của Tần Nhược Yên nói tiếp:

- Nhìn thấy Hàm Hàm mỗi ngày một khôn lớn bác có cảm giác Yên Yên đã trở lại với hai bác bằng hình thức khác mà thôi.

Đột nhiên Thẩm Lực phát hiện ra một điều khiến anh vô cùng cảm động: Đây chính là tình yêu của người mẹ, tình yêu của người mẹ thật vĩ đại, thật bao la biết bao!

- Nhưng bác vẫn không thể quên nỗi Yên Yên, bởi tới tận bây giờ vẫn chưa tìm thấy hung thủ. Vụ án năm xưa vẫn là một án treo. Một ngày vụ án này vẫn chưa được phá thì ngày đó bà vẫn chưa thể yên lòng được.

Mẹ của Tần Nhược Yên vừa nói vừa lấy tay lau nước mắt.

Mục đích chủ yếu của chuyến viếng thăm ngày hôm nay của Thẩm Lực là muốn hỏi xem đã tìm được hung thủ trong vụ án năm xưa chưa. Nghe thấy mẹ Tần Nhược Yên nói vậy, anh cảm thấy lòng nặng trĩu. Nhược Yên đáng thương của anh, em ở trên trời có thanh thần nhắm mắt được không?

Sau đó mẹ Tần Nhược Yên lại tiếp lời:

- Con gái đáng thương của bác, chết không toàn thân, bọn sát nhân kia khiến nó chết đau chết đớn, chỉ có khuôn mặt nó là nguyên vẹn mà thôi. Thế nhưng đáng thương nhất là, lúc người ta đưa nó về trung tâm khám nghiệm tử thi, nó...
- Cái bà này! - Bố Tần Nhược Yên ngồi cạnh nãy giờ không nói năng gì bỗng lên tiếng cắt ngang lời vợ. - Bà chuẩn bị bữa sáng xong chưa? Tôi ngửi thấy mùi khét rồi đấy!

Mẹ Tần Nhược Yên sửng lại rồi gật đầu đáp:

- Đúng rồi, tôi đi xem cơm nước thế nào đây.

Nói rồi quay người đi vào bếp.

Bố Tần Nhược Yên tiếp chuyện:

- Cháu đã ăn sáng chưa? Nếu chưa thì ở đây ăn với hai bác cho vui. Sau đó cả nhà ta, ai đi làm thì đi làm, ai đi học thì đi học nhé!

Thẩm Lực xấu hổ đáp lại:

- Cám ơn bác ạ, cháu đã ăn sáng rồi ạ. Cháu không làm phiền hai bác lâu hơn nữa, lần này cháu tới hơi vội nên chưa mua quà gì tới thăm, lần sau cháu sẽ nhất định mua được ạ.

Vừa nói tới đây, mẹ Tần Nhược Yên đã bưng bữa sáng ra. Thẩm Lực chào tạm biệt cả nhà Nhược Yên, rồi vội vã ra về mặc dù mẹ Tần Nhược Yên hết lời níu giữ.

Đi trên con đường đã được giải toả mở rộng, vừa đi vừa nhớ lại câu nói bị chặn lại ban nãy của mẹ Tần Nhược Yên. Sau khi cô ấy chết đi, rút cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao bố cô ấy lại ngăn không cho mẹ cô ấy nói nhỉ?

Người đẹp trả thù

Dịch giả: Nguyễn Thanh An
Chương 2
Đứa trẻ sơ sinh đáng sợ

Thẩm Thiếp nặng nề với cái bụng vượt mặt bước ra từ văn phòng của phòng nhân sự, tuy người lúc này rất nặng nề, nhưng tâm trạng lại vui vẻ thoải mái. Thủ tục xin nghỉ đã xong xuôi, Trưởng phòng nhân sự thường ngày rất lạnh lùng nhưng hôm nay lại phá lệ rất tươi cười chúc mừng:

- Chúc mừng em, Thẩm Thiếp, sắp được làm mẹ tới nơi rồi.

Câu nói này khiến Thẩm Thiếp hạnh phúc vô cùng. Từ lúc bắt đầu nhìn thấy vạch đỏ thần kỳ xuất hiện trên que thử thai, cô đã tưởng tượng hình dáng của đứa con. Là con trai hay con gái vậy, ngoan ngoãn hay nghịch ngợm đây? Từ lúc đó, cô cảm thấy thế giới trở lên đẹp đẽ hơn vì sinh mạng mới này. Trời đất, hoa cỏ như xanh tươi hơn. Cô muốn nói với sinh mạng nhỏ trong bụng rằng thế giới này rất tuyệt vời, cô trông mong sẽ sớm đưa nó tới thế giới này để cùng chia sẻ sự đẹp đẽ của cuộc đời với cô.

Quá trình mang thai một sinh mạng không hoàn toàn dễ chịu và tuyệt vời như cô tưởng tượng. Thời kỳ đầu, cô phải chịu cảnh nghén dày vò, khó chịu đến mức không thể nói được. Lúc đó, cứ mỗi khi thức dậy, việc đầu tiên là chạy vào nhà vệ sinh nhổ dịch chua trong dạ dày. Loại dịch vị đó thường lẫn một ít dịch mật màu nâu vàng, đúng là nôn ra mật xanh mật vàng, nếu nói đáng thì còn đáng hơn Hoàng Liên nhiều. Sau khi đã nôn xong, cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt xanh xao với mồ hôi và nước mắt lẫn vào nhau trong gương. Lúc này, cô vẫn mỉm cười vì cô biết mọi nỗi khổ đó có đáng gì với sự tuyệt vời khi sinh mạng nhỏ kia có mặt trên đời, một ngày nào đó nó sẽ cười với cô rồi ngóng nghịu gọi cô là mẹ.

Mặc dù không mặn mà lắm với việc ăn uống nhưng cô vẫn tìm mọi cách để bổ sung dinh dưỡng cho đầy đủ. Điều khiến cô cảm thấy được an ủi phần nào là chồng cô - Phương Trinh - càng ngày càng quan tâm hơn tới cô, anh chăm sóc cô chu đáo tựa như chăm sóc một đứa trẻ sơ sinh vậy. Tình yêu mà Phương Trinh dành cho cô và đứa trẻ trong bụng cô khiến cô cảm nhận được hạnh phúc của người phụ nữ sắp làm mẹ.

Hiện tại, cô đã mang thai được chín tháng dài đằng đẳng, chỉ còn một tuần nữa là cô sinh.

Cô chuẩn bị xin nghỉ theo đúng kế hoạch. Nghỉ sinh sáu tháng, khoảng thời gian này đủ để cô lao tâm khổ tứ theo đuổi nghĩa vụ thiêng liêng của người phụ nữ là nuôi con, cô sẽ dành hết tâm trí để cảm nhận cảm giác mới mẻ được làm mẹ. Thời điểm này, cô sẽ không bị giam lỏng trong văn phòng giống như một nhà tù thu nhỏ này nữa, cô sẽ không chịu cảnh phải ngày ngày làm việc theo sắc mặt của sếp nữa.

Vừa nghĩ tới đây thì đứa bé nghịch ngợm đạp trong bụng cô. Thụp, thụp, thụp đúng là kiểu liên hoàn cước. Võ công của tiểu tử này xem ra đã được tu luyện thành thực ra trò. Vừa cảm nhận cảm giác đứa con trong bụng động đậy, cô vừa cười vừa xoa vào cái bụng tròn như quả dưa hấu rồi nhẹ nhàng nựng:

- Cưng à, con cũng cảm nhận được cảm giác sắp được tự do rồi à?

Lúc về tới phòng làm việc, cô nghe thấy Trịnh Dật Dương nói với bạn thân của cô là Triệu Oanh:

- Nghe bảo vệ tầng dưới gọi lên báo cậu có bưu phẩm.

Thẩm Thiếp cười hơn hờ rồi nói với Triệu Oanh:

- Mình đi cùng cậu nhé!

Triệu Oanh liếc nhìn cái bụng hoành tráng của Thẩm Thiếp một cái rồi trề môi trêu:

- Việc nặng nhọc như thế này sao dám để bà bầu sắp vượt cạn làm kia chứ?

Thẩm Thiếp chớp mắt, đáp lại:

- Bác sĩ bảo mình lúc này nên luyện tập nhiều một chút, đến khi sinh sẽ dễ dàng hơn.

Thẩm Thiếp ưỡn bụng rồi cùng Triệu Oanh đi vào thang máy xuống tầng một nhận bưu phẩm. Các đồng nghiệp nhìn thấy liền chủ động nhường đường cho cô, cứ như thể cô là thần tiên không được động vào vậy.

Mọi người đều hỏi:

- Vẫn chưa nghỉ à? Sắp sinh rồi phải không?

- Ngày mai em bắt đầu nghỉ rồi.

Bảo vệ tầng một vừa nhìn thấy họ liền đưa bưu phẩm ra, một chiếc hộp gỗ thật to. Triệu Oanh nhận xong, cô tò mò nhìn gói bưu phẩm hồi lâu, trên bao bì không đề chữ gì cả, bưu phẩm chỉ là một chiếc hộp gỗ được bọc kín mà thôi.

Bảo vệ nhận ra sự nghi ngờ của cô liền giải thích:

- Không phải của bưu điện gửi tới đâu, là của một người đàn ông mang tới dặn là chỉ được đưa cho cô Triệu Oanh, nói rồi ông ta bỏ đi ngay.

Sau đó anh chàng bảo vệ lại nói tiếp:

- Hay để tôi mở giúp cho cô? Nếu đó là quả bom thì to chuyện đấy!

Triệu Oanh lắc đầu từ chối:

- Không cần đâu. Tôi chẳng có thù oán hay đắc tội với ai cả, ai lại có lòng gửi cho tôi thứ đó chứ?

Nói rồi cô nàng đồng đánh cầm chiếc hộp cùng Thẩm Thiếp trở về văn phòng.

Mấy cô bạn đồng nghiệp cùng phòng cứ tò mò nhìn chiếc hộp trên tay Triệu Oanh nhưng cảm thấy ngại nên không lại gần cứ đứng ở xa ngắm nghía. Triệu Oanh lấy tước - nơ - vít trong ngăn kéo rồi vặn mấy cái đinh trên nắp hộp gỗ. Sau cùng cô mở hộp.

Lúc cô nhìn thấy thứ trong hộp gỗ cô chỉ còn biết hét toáng lên một tiếng đồng thời ném chiếc hộp đi.

Đó là phản ứng bản năng khi gặp việc gì đáng sợ. Triệu Oanh vứt chiếc hộp đi, nhưng vẫn đứng nguyên tại chỗ, mặt mũi đờ đẫn như người mất hồn.

Khi chiếc hộp rơi xuống đất lăn liên mấy vòng, một vật gì đó trong hộp rơi ra rồi vô tình lăn tới chân Thẩm Thiếp.

Mãi tới khi Thẩm Thiếp định thần lại nhìn rõ vật đó, cô chỉ kịp kêu thất thanh một tiếng " Trời ơi!". Cơ thể nặng nề của Thẩm Thiếp bỗng chốc nhẹ vô cùng cô nhào lên, cách chỗ rơi của vật thể kia tận một mét. May mà Trịnh Dật Dương kịp thời đỡ được, nếu không cô đã ngã nhào rồi.

Những đồng nghiệp khác cũng sửng người trước biến cố này, họ lục tục kéo tới xem. Phản ứng của họ đối với vật thể kia giống hệt nhau, rợn hết tóc gáy,

hét toáng lên.

Trên mặt đất là một cục thịt, có đầu có tứ chi - đó là một hài nhi. Là con gái, hăng còn dây rốn, nhưng đứa bé đã chết.

Nhưng đó cũng chưa phải điều đáng sợ nhất. Đứa bé này toàn thân phù nề, nước da trắng hồng ban đầu đã chuyển sang tái xám. Đầu của đứa trẻ lại dị dạng nghiêm trọng, đầu trơ trọi không có một sợi tóc nào, khuôn mặt nó phình to, một mắt to một mắt nhỏ, không tìm thấy mũi trên khuôn mặt nó, chỉ có hai lỗ mũi nhưng không rõ lắm, miệng nó lại rất rộng, chiếm gần nửa khuôn mặt, cặp môi dày trề ra xám xịt.

Đôi mắt một to một nhỏ của nó lại nửa nhắm nửa mở như đang quan sát, dường như nó vẫn còn lưu luyến với cái thế giới mà nó mới được ngắm một lúc này. Mắt nó toàn lòng trắng chỉ có một chấm nhỏ tròng đen.

Hiện tại đứa trẻ đó đang nằm trên sàn nhà cách chỗ Thẩm Thiếp đứng khoảng một mét. Tay chân nó đang trong trạng thái co quắp, giống như vẫn đang nằm trong tử cung của mẹ vậy.

- Trời ơi!

Thẩm Thiếp chỉ còn biết kêu lên như vậy, mãi tới khi tỉnh lại đôi chút cô vừa nôn oẹ vừa lao đảo chạy ra khỏi văn phòng. Các đồng nghiệp trong văn phòng nghe thấy có chuyện liền đổ lại xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Sau lưng Thẩm Thiếp vọng lại vô số những tiếng thét sợ hãi sồn gai ốc.

Sau đó có người báo cho bảo vệ, rồi lại gọi cho cảnh sát 110. Cuối cùng họ cũng đã xử lí cái xác đó. Thẩm Thiếp vẫn chưa bình tĩnh trở lại, sợ sệt trở lại văn phòng. Sắc mặt cô trắng bệch, cô sợ hãi ngồi phịch xuống bàn làm việc của mình. Cô lấy đồng hồ ra xem còn tận nửa tiếng nữa mới hết giờ làm.

Cô chợt nhận ra từ lúc nhìn thấy xác bé gái đó tới giờ, đứa trẻ trong bụng cô không động đậy gì cả.

Các đồng nghiệp khác ngồi chờ dẫn bên cạnh rồi đưa mắt nhìn cô, họ cũng chẳng biết phải an ủi cô thế nào nữa. Hiện tại cô khác hẳn bọn họ, cô là phụ nữ mang bầu, lại còn mấy ngày nữa là sinh rồi, bất cứ người sắp làm mẹ nào đều không thể chịu được cảnh tượng vừa rồi.

Triệu Oanh đi cùng với cảnh sát 110 để phối hợp điều tra. Thẩm Thiếp thẫn thờ nhìn chiếc bàn trống của bạn. Cô cố ép mình bình tĩnh trở lại. Cô nhẹ nhàng xoa vào bụng, sau một lát đứa trẻ mới lười nhác động đậy một chút, Thẩm Thiếp thở phào nhẹ nhõm.

Cô mơ hồ nhận thấy, cái xác chết keo thực ra không nhắm vào Triệu Oanh, mà là nhắm vào cô. Triệu Oanh vẫn là một cô gái trẻ, ai nỡ dùng cách này để hại cô ấy chứ?

Nhưng cô không nghĩ ra ai lại dùng cái xác chết sơ sinh này để đối phó với cô, không hiểu tại sao nữa.

Buổi tối nằm trên giường, lẽ ra trong thời gian nghỉ sinh này Thẩm Thiếp phải vui vẻ, háo hức mới đúng thể nhưng cô lại đang hoảng loạn bởi xác chết bất ngờ kia.

Người phụ nữ nào sắp làm mẹ, sẽ không quan tâm lắm tới giới tính của đứa trẻ hoặc như tướng mạo của nó, họ chỉ quan tâm đến việc con mình có khỏe mạnh, thông minh không mà thôi. Họ sẽ rất hối hận về những lầm lỗi mắc phải có thể khiến con mình khiếm khuyết ở một phương diện nào đó như khi

mang thai vô tình uống rượu, hút thuốc hoặc lên mạng suốt đêm. Chính vì lí do đó, họ đôn đáo chạy tới bệnh viện với mong muốn gửi gắm niềm hy vọng của mình cho bác sĩ theo dõi, kiểm tra trước khi sinh.

Thẩm Thiếp cũng làm như vậy. Mỗi lần kiểm tra, bác sĩ đều nói rằng thai nhi phát triển rất tốt, không có gì bất thường cả. Mỗi lần họ nói câu này đều khiến Thẩm Thiếp vui mừng, hớn hở. Nhưng khi chưa nhìn thấy con, nỗi lo lắng của cô vẫn tồn tại. May mà Thẩm Thiếp là người lạc quan nên những ý nghĩ vớ vẩn đó chẳng mấy chốc đã tan biến.

Đêm đã khuya, Thẩm Thiếp đang dần chìm vào giấc ngủ. Đột nhiên cảnh tượng đáng sợ ban ngày lại như ma xui quỷ khiến chui vào giấc mơ của cô. Thẩm Thiếp thấy mình lên bàn đẻ, sinh ra một đứa trẻ.

Những giấc mơ đại loại như thế này đã không ít lần Thẩm Thiếp mơ thấy. Người sắp làm mẹ như cô cứ liên tục gặp lại cảnh tượng này trong mơ. Trong mơ, cô có thể nhìn rõ khuôn mặt của đứa trẻ. Cô có thể nhìn thấy thiên thần trong mộng của mình, nó mỉm cười rất tươi và rạng rỡ với cô, từ đó cô cứ đắm chìm như đang say vậy.

Thế nhưng tối nay, Thẩm Thiếp lại mơ thấy mình đẻ ra một bé gái. Khi cô nhìn thấy bé gái này, cô phát hiện thấy toàn thân nó phù nề, nước da trắng hồng ban đầu đã chuyển sang tái xám. Đầu của đứa trẻ lại dị dạng nghiêm trọng, đầu trơ trụi không có một sợi tóc nào, khuôn mặt nó phình to, một mắt to một mắt nhỏ, không thể nào tìm thấy mũi trên khuôn mặt nó, chỉ có hai lỗ mũi nhưng không rõ lắm, miệng nó lại rất rộng, chiếm gần nửa khuôn mặt, cặp môi dày trề ra xám xịt.

Hoá ra xác chết này lại chính do mình đẻ ra, Thẩm Thiếp cảm thấy suy sụp trong giấc mơ. Cô cứ tuyệt vọng kêu gào:

- Hãy cứu lấy con tôi! Cứu tôi với!

Sau đó cô cảm thấy có ai đó ôm chặt lấy cô:

- Tiểu Thiếp à, con làm sao thế? Con cảm thấy khó chịu à?

Thẩm Thiếp vội vàng mở to mắt thì thấy khuôn mặt của mẹ cô - bà Châu Thanh Á. Cô dụi đầu vào lòng mẹ khóc nức nở. Bà Châu Thanh Á vội vàng an ủi con gái:

- Tiểu Thiếp à, đừng lo lắng nhiều con ạ, người phụ nữ nào cũng phải trải qua cửa ải này. Năm xưa khi mẹ sinh anh trai con và con đều rất thuận lợi, chẳng đau chút nào cả.

Thẩm Thiếp khóc một hồi mới trấn tĩnh trở lại.

- Mẹ à, ngày mai mẹ cùng con đi siêu âm một lần nữa nhé! Con muốn trông thấy mặt của cháu.

Bà Châu Thanh Á sửng người một lát rồi cười, nói:

- Tại sao đột nhiên con lo lắng vậy? Thôi được rồi, mai mẹ sẽ đi cùng con. Đúng lúc dầu sôi lửa bỏng như thế này lại chẳng thấy mặt mũi chồng và anh trai con đâu. Mai con nhớ giục chúng nó về đi nhé!

Thẩm Thiếp trả lời:

Anh Phương Trình nhà con đi công tác chắc cũng sắp về rồi. Anh trai con đi Thanh Thành ăn cưới bạn, có thể cũng sắp về rồi bởi anh đã đi mấy ngày rồi mà. Mẹ này, mẹ có còn nhớ hai lần trước con đi siêu âm không? Bác sĩ không nhắc gì tới mặt mũi của đứa trẻ đúng không mẹ? Hình như chưa bao giờ nói mẹ

nhỉ? Mai con nhất định sẽ yêu cầu bác sĩ phải kiểm tra kỹ một chút mới được.

Thẩm Thiếp nằm trên giường trong phòng siêu âm, bụng cô nhô hẳn lên giống như ngọn núi nhỏ vậy. Một vị nữ bác sĩ trung niên đang đều đặn phết lên bụng cô dịch lỏng, sau đó bật thiết bị siêu âm rồi thành thạo đặt đầu dò lên bụng cô. Bà nhẹ nhàng di chuyển đầu dò, đôi mắt tinh anh tỉ mỉ quan sát hình động trên màn hình.

Tối qua Thẩm Thiếp ngủ không ngon, do vậy quầng mắt hơi đen, nhưng mắt cô vẫn rất đẹp và sáng. Cô cứ dõi cặp mắt đẹp và sáng đó trên khuôn mặt bà bác sĩ, trông ngực cô đập thành thịch, mặc dù đã cố kìm nén nhưng vẫn không ngừng đập mạnh. Trái tim cô trong tình trạng đập liên hồi như vậy cứ phải cố co bóp, phình to một cách nặng nhọc.

Không có sự biểu lộ cảm xúc nào trên khuôn mặt bà bác sĩ cả. Đây là một thói quen nghề nghiệp, một dạng tê liệt bản năng được hình thành do tính chất công việc lâu năm. Mặc dù vậy, Thẩm Thiếp vẫn cố gắng tìm những thay đổi nhỏ nhất có thể xuất hiện trên khuôn mặt bà ta. Thẩm Thiếp nhận thức rõ ràng rằng, một mặt hồ cho dù phẳng lặng đến thế nào thì cũng có những gợn sóng lăn tăn do gió thổi lại. Cô muốn tìm ra mọi manh mối nhỏ nhoi liên quan tới tình hình sức khỏe của đứa trẻ chính từ những gợn sóng lăn tăn đó.

Thế nhưng cô chẳng tìm thấy manh mối nào cả. Sự lo lắng của cô càng lúc càng giảm nhẹ. Bản thân cô rất sợ tìm thấy, cô sợ vị bác sĩ kia sẽ nhếch nhếch lông mày, sợ đôi mắt hẳn in dấu chân chim kia đột nhiên khẽ khép lại.

Đứng bên cạnh bà ta là một bác sĩ trẻ, xem ra là bác sĩ thực tập. Cô bác sĩ trẻ này cứ dán vào màn hình với ánh mắt rất kỳ lạ, miệng thì không ngừng kêu lên:

- Tôi nhìn thấy cánh tay nhỏ bé rồi, lại còn cả chân nữa chứ. Trời ơi, nó lại còn đang động đấy nữa chứ, hay thật đấy!..

Những câu nói của cô bác sĩ trẻ làm tan biến sự căng thẳng trong phòng siêu âm. Cuối cùng thì bà bác sĩ cũng nhoẻn cười thông báo:

- Thai nhi phát triển rất tốt, ngôi thai thuận, nước ối và nhau đều bình thường, không có hiện tượng tràn hoa quần cổ.

Nghe đến đây, Thẩm Thiếp vẫn chưa hoàn toàn yên tâm. Cô dò hỏi bác sĩ:

- Bác sĩ à, xin hỏi bác sĩ có nhìn rõ mặt thai nhi không ạ?

Bà bác sĩ nhanh chóng liếc nhìn khuôn mặt trắng nhợt của Thẩm Thiếp, sau đó lại tập trung lên màn hình, bình thản nói:

- Thai nhi quay mặt vào trong, tôi không có cách nào nhìn được mặt của nó.

Thẩm Thiếp nằm trên giường, mặt hướng lên trần nhà, lúc nghe thấy bác sĩ nói như vậy cô cảm thấy có bóng đen ở trên đó, sau đó rơi xuống mặt cô. Cô sợ hãi hét lên, nhắm chặt mắt lại, lấy tay bịt mồm rồi toàn thân run lẩy bẩy.

Mấy giây sau, Thẩm Thiếp không nhận ra có gì rơi xuống mới từ từ thả tay bịt mồm ra. Cô nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của bà Châu Thanh Á, cô vội vàng lắc lắc đầu rồi gượng cười trấn an mẹ.

- Mẹ à, không có chuyện gì đâu. Ban nãy hình như con gặp hoang tưởng, con nhìn thấy một đứa trẻ sơ sinh rơi xuống từ trần nhà.

Bác sĩ vừa thu dọn thiết bị vừa nhắc nhở:

- Cô bị căng thẳng quá đấy! Có phải gần đây cô nhìn thấy hay nghe thấy cái gì không hay phải không. Đừng suy nghĩ lung tung nữa, cứ chờ đợi rồi sẽ sinh ra

một em bé khỏe mạnh thôi.

Tuy câu nói an ủi cuối cùng của bà bác sĩ chỉ mang tính tượng trưng, nhưng đã khiến Thẩm Thiếp cảm thấy tốt lên rất nhiều. Cô cùng mẹ rời khỏi bệnh viện, tay cô vẫn nắm chặt tờ phiếu kết quả siêu âm.

- Mẹ à, tại sao con không tài nào nhận ra đâu là cánh tay đâu là chân của đứa bé nhỉ? Ôi trời nó lại đạp con rồi.

Thẩm Thiếp cảm thấy đứa trẻ trong bụng đang đạp cô rất mạnh, dường như nó mới làm động tác xoay 180 độ. Lúc này cô cảm thấy dở khóc dở cười:

- Con à, sao bây giờ con lại xoay như thế nhỉ? Lúc nãy tại sao lại trốn không cho bác sĩ xem hả? Con xấu hổ không muốn gặp người ta à?

Một chiếc taxi đang dừng ở bên đường, Thẩm Thiếp cất phiếu kết quả siêu âm rồi tiến về phía chiếc xe. Tuy thân thể cô nặng nề nhưng mẹ cô lại bị thấp khớp nên không thể đi nhanh bằng cô được. Thẩm Thiếp bước tới cửa xe, dang tay mở cửa xe.

Cô liếc nhìn người lái xe theo bản năng, cúi thấp người xuống, chân trái đã cất lên khỏi mặt đất để chuẩn bị lên xe. Nhưng bỗng nhiên cô đứng khựng lại, giờ tay bị bịt mồm rồi hét điên cuồng, người cô nhũn ra, đổ vật xuống đất.

Bà Châu Thanh Á đang ở sau lưng cô, cũng đang chuẩn bị mở cửa sau của xe, đột nhiên nghe thấy tiếng hét thất thanh của Thẩm Thiếp khiến trống ngực đánh thình thịch. Tới lúc bà chần tẫn trở lại thì chiếc taxi kia đã chạy mất hút. Cánh cửa xe vẫn chưa đóng kín còn Thẩm Thiếp đang ngồi phệt trên đất.

Bà vội vã tới đỡ con gái đứng lên, mặc dù đã hai lần cố gắng hết sức nhưng vẫn không đỡ được Thẩm Thiếp dậy. Bà liền ngồi xồm xuống đất, lo lắng nhìn con gái đang thần thờ ngồi bệt dưới đất, mặt cô chuyển từ xanh xao sang tím tái. Trong đôi mắt đẹp của cô chỉ còn lại nỗi khiếp đảm tột độ. Cả người cô đang run lên, miệng cô há to nhưng chẳng nói được gì.

Bà Châu Thanh Á lo lắng phát khóc. Bà đau khổ gọi tên con:

- Tiểu Thiếp à, con sao vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Con mau nói cho mẹ nghe đi!

Bà cảm thấy con gái bà đột nhiên thay đổi từ buổi tối hôm qua. Trước đây, con gái bà là cô gái ngây thơ, vui vẻ, hoạt bát, cô hay đắm chìm trong niềm hạnh phúc sắp được làm mẹ. Thế mà trong một đêm ngắn ngủi đã biến thành một người mẫn cảm với những hành động, cử chỉ kỳ quặc. Lòng bà xót xa, đau đớn. Bà thầm nghĩ con gái bà nhất định là sợ sinh nở, không phải nó sợ đau mà là lo lắng không biết đứa trẻ trong bụng có khỏe mạnh không. Thẩm Thiếp là con gái bà, trong lòng con nghĩ gì chẳng lẽ có thể giấu được bà ư?

Thẩm Thiếp lúc này đang hoảng hốt, hoảng loạn. Cô nhớ rằng, lúc nãy khi cô mở cửa xe, theo thói quen cô ngó mặt người tài xế. Người tài xế cũng đang vô tình nhìn cô.

Đó là một tài xế nữ, cô ta mặc một bộ đồ đen, mái tóc dài mượt mà buông sau lưng. Khuôn mặt của cô ta - nếu như có thể gọi đó là khuôn mặt - trên đó không nhìn rõ được ngũ quan. Không phải là cô ấy không có được ngũ quan mà trái lại mắt, mũi và miệng cô ta đều có, thậm chí còn rất đẹp nữa là đằng khác. Chỉ có điều mọi thứ chìm trong màu máu đỏ.

Da của cô lái xe này, nói cụ thể hơn chút nữa, tức là da mặt của cô ta, nổi đầy những vết vân đỏ. Những vết vân này gồ lên khiến khuôn mặt cô ta lồi lõm

không bằng phẳng, chúng lại không đồng nhất, vết to vết nhỏ, và nổi đầy trên khuôn mặt. Chính vì thế khuôn mặt cô ta giống như bị người ta lột da vậy.

Khi khuôn mặt đó nhìn thấy vẻ sợ hãi trong mắt Thẩm Thiếp, lại còn cười rất ghê rợn.

Lúc cô ta cười, những vết vằn đó lại biến dạng theo cơ mặt. Trên nền đỏ tươi đó lộ ra những cái răng trắng nhợt...

Khi Thẩm Thiếp nhìn thấy những chiếc răng trắng nhợt đó, cô có cảm giác cảnh vật xung quanh tối sầm lại, rồi người cô mềm nhũn ra. Sau đó thì mọi thứ biến mất, chiếc xe taxi cùng cô lái xe mặt đỏ đáng sợ kia. Cô lại nhìn thấy mẹ cô bà Châu Thanh Á và những người bộ hành đang xúm lại xung quanh mình.

Một người lo lắng hét lên:

- Đưa cô ấy vào bệnh viện đi, có lẽ cô ấy sắp sinh rồi.

Nghe tới đây, bà Châu Thanh Á mới chú ý phát hiện thấy dưới chiếc váy bầu màu hồng phấn Thẩm Thiếp đang mặc, một dòng máu đỏ giống như con giun đang chảy ra rồi loang xuống đùi trắng phau của cô.

Bà lo lắng hự một tiếng, đúng lúc đó bà ý thức được cháu ngoại của bà vì biến cố nhỏ này sẽ được sinh ra sớm hơn dự kiến ban đầu.

Lúc trời chạng vạng tối, Thẩm Lực mới về tới bệnh viện. Anh đi từ Thanh Thành về, còn chưa kịp rẽ qua nhà đã vội tới bệnh viện thăm em gái. Trong điện thoại mẹ anh báo em gái anh sắp sinh đã nhập viện rồi. Điều khiến Thẩm Lực cứ thấp thỏm không yên là giọng nói của mẹ anh rất lo lắng, không giống với tâm trạng vui mừng của người sắp được làm bà ngoại tí nào. Anh thầm đoán, chắc lại có chuyện gì đây. Ý nghĩ ấy khiến lòng anh nóng như lửa đốt, anh cảm thấy một khắc dài tựa nghìn năm vậy.

Mặc trên người còn lấm bụi đường vội vàng tới được bệnh viện, Thẩm Lực cuối cùng cũng có thể nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh của Thẩm Thiếp trong phòng chờ sinh, lúc đó Thẩm Lực mới yên tâm phần nào. Thẩm Thiếp nằm ở đó, bụng nhô cao. Trong giây lát Thẩm Lực xúc động vô cùng: Cuối cùng sinh mạng nhỏ nhoi đã tròn chín tháng nằm trong bụng mẹ, đã tới lúc nó chào đời. Anh sắp được làm cậu rồi.

Nhìn thấy anh trai, mắt Thẩm Thiếp lộ rõ vẻ vui mừng, cô khẽ mỉm cười. Nhưng nụ cười đó không tự nhiên chút nào. Điều đó khiến Thẩm Lực không yên tâm. Anh vội hỏi:

- Tiểu Thiếp à, em thế nào rồi? Thế mẹ và Phương Trinh đâu?

- Mẹ đi lấy đồ rồi, còn Phương Trinh đi công tác sáng mai mới về tới đây. May mà anh về rồi.

Đúng lúc đó một cô y tá bước vào thông báo:

- Giường 19, Thẩm Thiếp, nghe tim thai.

Cô y tá đặt thiết bị nghe tim thai lên bụng Thẩm Thiếp, cô nhanh chóng tìm được vị trí tim thai.

"Thịch, thịch..." từ thiết bị nghe tim thai hi vọng ra nhịp tim đập rất mạnh của thai nhi. Tiếng tim thai đập nhanh và to hơn nhiều so với tưởng tượng của Thẩm Lực. Tiếng đập đó giống như tiếng vó ngựa phi nước đại trên thảo nguyên.

- Nhịp tim 130 lần một phút, rất tốt đấy.

Cô y tá nghe một lúc rồi thu đồ nghề lại, sau đó cô kiểm tra độ mở tử cung cho Thẩm Thiếp.

Lúc này, Thẩm Lực đã đi ra ngoài. Chắc chắn cô y tá kia cho rằng anh là chồng của Thẩm Thiếp. Nghĩ tới đây, Thẩm Lực gượng cười đau khổ: Không biết tới ngày nào mình mới có diễm phúc được làm bố đây?

Một lát sau, cô y tá đi ra. Cô nói với Thẩm Lực:

- Tối nay chắc vợ anh chưa sinh đâu, sớm nhất cũng phải đến chiều mai. Anh nhớ bổ sung thêm dinh dưỡng cho cô ấy, cố gắng trấn an cô ấy, bởi tôi nhận thấy tâm trạng cô ấy không được tốt lắm, có lẽ cô ấy quá căng thẳng mà thôi.

Thẩm Lực vội vàng đáp lại:

- Cám ơn bác sĩ, nhưng tôi là anh trai của Thẩm Thiếp.

Cô y tá cười ngượng ngùng, đôi mắt híp lại phía trên chiếc khẩu trang.

Cô y tá đi rồi, Thẩm Lực vẫn đứng như trời trồng. Cô y tá mặc đồng phục y tá, đội mũ y tá, phút chốc khiến anh nhớ tới hai người.

Một là Tàn Nhược Yên, hai là Lê Hồng.

Đêm đã khuya.

Đêm đầu hạ vốn tĩnh mịch, nhưng trong khu chờ sinh của bệnh viện Bà mẹ và Trẻ em Vân Thành, dường như không ngủ cả ngày lẫn đêm. Hải nhi trong bụng mẹ không nhìn thấy thế giới bên ngoài, cũng không phân biệt được sáng tối. Khi đã nằm trong bụng mẹ đủ tháng đủ ngày, chúng sẽ tự khắc rời khỏi cơ thể người mẹ để tìm tới cái thế giới mà trước kia chúng chỉ nghe thấy nhưng không nhìn thấy đó. Nhưng thời điểm đó, chúng lại không bàn bạc gì với mẹ chúng cả. Chúng sử dụng phương thức kinh thiên động địa khiến mẹ chúng ngày hôm đó phải đau đớn tột cùng.

Bà Châu Thanh Á đưa đồ cần dùng tới, nhìn Thẩm Thiếp, thấy cô sẽ chưa sinh ngay liền tranh thủ về nhà nghỉ ngơi. Thẩm Lực ở lại bệnh viện trông em. Bản thân anh còn cảm thấy căng thẳng hơn cả Thẩm Thiếp. Anh chẳng có kinh nghiệm gì cả, từ trước đến giờ anh chưa từng được chứng kiến sự ra đời của đứa bé nào.

Thẩm Thiếp nằm trên giường. Lúc này, cô không cảm thấy từng đợt đau do các cơ co tử cung mang lại nữa.

Đèn trong phòng đã tắt, Thẩm Lực dặn em gái phải ngủ sớm để giữ sức khỏe, nói rồi nằm xuống chiếc giường bên cạnh. Thẩm Thiếp không ngủ được, cô cứ nhìn chăm chú vào trần nhà tối tăm, tay cô nắm chặt lấy vỏ chăn.

Sinh mạng nhỏ nhoi trong bụng cô đã yên lặng, có lẽ nó cũng đang cuộn lại trong tử cung ấm áp rồi ngủ ngon lành. Không hiểu nó có giữ sức khỏe để chuẩn bị cho hành động " đại náo tử cung " sắp diễn ra hay không?

Thẩm Thiếp lại sờ vào bụng theo bản năng. Bàn tay cô nhẹ nhàng đặt trên bụng, như thể cô không muốn kinh động tới cục cưng của mình vậy. Trong đầu cô lại loé lên một ý nghĩ đáng sợ - cô đã từng mong muốn mãnh liệt được gặp con mình, cô đã trông mong ngày này chín tháng rồi. Nhưng hiện giờ, cô lại sợ hãi thời điểm này biết bao.

Mặt của cô...cứ nghĩ tới mặt của đứa trẻ, tim Thẩm Thiếp lại thất lại.

Cô hít một hơi dài sau đó từ từ thở ra, cô mong với cách này có thể thoát khỏi ý nghĩ đáng sợ lúc đó. Cô thử tự an ủi bản thân: Ý nghĩ đó thật hoang đường! Trong thời kỳ mang thai, cô chưa làm gì có hại cho thai nhi cả, thế thì

làm sao đứa bé lại không khoẻ mạnh cơ chứ? Trong cái thế giới này, mỗi ngày có tới hàng ngàn hàng vạn đứa trẻ ra đời, ai có thể đảm bảo tất cả trong số chúng mạnh khoẻ bình an chứ?

Càng cố tự an ủi mình thì cô càng nghĩ ngợi linh tinh, cô cứ nhìn thấy đứa trẻ sơ sinh với cái đầu dị dạng và cô tài xế với khuôn mặt đỏ lôm. Dáng vẻ của chúng cứ hiện ra trước mắt cô khiến cô cảm thấy suy nhược thần kinh. Cô có cảm giác mình sắp không chịu đựng nổi lâu hơn nữa, sắp sửa suy sụp đến nơi rồi.

Đúng lúc này, cô nghe thấy tiếng rên rỉ vọng từ bên ngoài vào. Lúc đầu chủ nhân của tiếng rên còn cố nén chịu, nhưng chẳng mấy chốc chủ nhân của tiếng rên dường như đã không còn chịu đựng được nữa.

- Đau quá! Tôi không đề nữa! Không đề nữa đâu! Xin các anh cho tôi để chỗ.

Tiếng rên rỉ của sản phụ đó đau xé lòng.

Thẩm Thiếp có cảm giác từng chân tóc co lại khi nghe tiếng rên của người phụ nữ đó.

Sau đó tiếng kêu rên của người phụ nữ xa dần, dường như họ đang đưa cô ấy về phòng sinh. Không những nghe thấy tiếng kêu la của cô ta, Thẩm Thiếp còn nghe thấy những lời khuyên của bác sĩ và lời an ủi của người thân cô ta nữa. Trong chốc lát, đột nhiên trong đầu Thẩm Thiếp xuất hiện một ý nghĩ lạ lùng: Người phụ nữ đó sắp sửa bước vào địa ngục.

Cái ý nghĩ kỳ quái đó khiến cô cảm thấy hụt hẫng trong giây lát. Sau cảm giác hụt hẫng, cô lại cảm thấy sợ hãi vô cùng. Bởi cô có cảm giác là người tiếp theo vào địa ngục có thể chính là cô.

Cô không thể ngủ tiếp được nữa, cô chống khuỷu tay nhằm nhắc cơ thể nặng nề dậy rồi bước xuống giường. Thẩm Lực nằm bên cạnh thấy động cũng tỉnh giấc. Anh vội vàng hỏi:

- Tiểu Thiếp à, em đi đâu đấy?

- Ô, em đi vệ sinh thôi mà, anh ngủ đi, em đi một mình không sao đâu.

Nói rồi cô nặng nề bước ra khỏi phòng.

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng, cô đi ra hành lang. Lúc này chẳng có bác sĩ, y tá mặc áo blu trắng đi qua đi lại, cũng không thấy sản phụ phải đẻ trong đêm nữa, tự nhiên cô cũng cảm thấy nhẹ cả người. Cô cảm thấy lúc này đi ra ngoài sẽ khiến tâm trạng cô bớt hồi hộp, lo lắng.

Ánh đèn trên hành lang kéo dài bóng của cô. Cô đang đi đôi dép bệt, do vậy bước đi của cô không gây ra tiếng động mạnh. Cô tiếp tục tiến về phía trước, lúc này cô đã có thể nghe thấy tiếng rì rào của một số sản phụ trong phòng sinh.

Cô từng nhớ đã đọc được một lời nhận xét của một người nào đó trong một bài báo rằng, khoa Sản là khoa vui vẻ nhất trong bệnh viện. Thế nhưng, vào lúc này cô không có cách nào cảm nhận được sự tồn tại của niềm vui đó. Cô có cảm giác mình đang lạc vào tầng cuối của địa ngục. Tầng cuối của địa ngục có tên là gì nhỉ? Đúng rồi, có tên là Vô Gian.

Vô Gian! Cô đau nhói lòng, bởi đó là nơi không thể đổi đời được nữa.

Sau đó cô lắc đầu, lẽ nào lại nghiêm trọng đến thế? Không hiểu mình bị sao nữa, có phải là bị ma ám hay không nữa?

Đúng lúc này cô đã đi tới đoạn ngoặt của hành lang. Hành lang hình vòng

cung, bốn phía là phòng bệnh, ở giữa là phòng trực tư vấn của y tá. Cả dãy hành lang không bóng người.

Cô tiếp tục tiến về phía đường vòng, đột nhiên cô nhìn thấy người phụ nữ mặc áo đen đứng quay lưng về phía cô, mái tóc dài mượt mà buông sau lưng.

Đột nhiên Thẩm Thiếp nhớ tới người phụ nữ với khuôn mặt đỏ lôm trong xe taxi hôm trước, cô ta cũng mặc bộ đồ đen, hơn nữa mái tóc của cô ta cũng dài và mượt mà như vậy. Cô khựng lại sững sờ. Cô chỉ muốn nhanh chóng đi khỏi nơi này trước khi người phụ nữ kia quay người lại.

Thế nhưng đã quá muộn rồi. Người phụ nữ kia nghe thấy tiếng bước chân của cô liền quay người lại.

Khuôn mặt cô ta lạnh lùng vô cùng. Cô ta đưa mắt nhìn Thẩm Thiếp, trong tay đang ôm đứa trẻ được bọc tã rất chặt.

Thẩm Thiếp cảm thấy nhẹ cả người sau khi nhìn thấy mặt cô ta.

Khuôn mặt cô ta thần thờ, ánh mắt đờ đẫn giống hệt như thứ nước sôi chẳng có vị gì vậy.

Thẩm Thiếp đã hiểu sự việc, có lẽ sản phụ này không ngủ được nên ôm con ra ngoài cho khuây khoả. Thẩm Thiếp vẫn còn nhớ người phụ nữ này chính là sản phụ được chuyển từ phòng chờ của khoa Sản lên phòng sinh. Cô cũng ngược mắt nhìn cô ta rồi đi tiếp.

Nhưng người phụ nữ kia lại tiến về hướng Thẩm Thiếp, lúc đi ngang qua cô ta Thẩm Thiếp chậm rãi nhìn lướt qua mặt. Tay cô ta vẫn ôm chặt đứa con.

Ánh mắt Thẩm Thiếp tò mò liếc nhìn đứa bé trong bọc tã. Lúc này Thẩm Thiếp đang đứng ở góc nghiêng 45 độ so với người phụ nữ, do vậy cô tình cờ nhìn rất rõ đứa trẻ sơ sinh kia. Lúc nhìn thấy rõ mặt đứa trẻ sơ sinh đó, chân tay cô run bắn lên.

Khuôn mặt đứa trẻ sơ sinh trong tay người phụ nữ kia đầy những vết vằn đỏ. Những vết vằn đỏ lồi lõm kỳ lạ đó mọc đầy trên khuôn mặt non nớt của đứa bé. Thẩm Thiếp có cảm giác khi nó vừa chào đời khuôn mặt nó đã giống như quả táo bị đập dập vậy!

Thẩm Thiếp mới nhìn qua một lát thì người phụ nữ đó đã bỏ đi. Thẩm Thiếp sững sờ trong giây lát rồi đột nhiên không kìm được lòng mình cô hét lên khiếp sợ. Vừa hét toáng lên cô vừa lững thững đi không mục đích. Bỗng chốc hành lang hình vòng cung biến thành mê cung khiến cô không thể thoát ra.

Tiếng kêu của Thẩm Thiếp kinh động đến mọi người. Một vài người đã đổ ra từ phòng bệnh, một số bác sĩ, y tá cũng chạy ra. Họ nhìn thấy một phụ nữ mang thai nặng nề đang hoảng hốt la hét.

Rồi Thẩm Thiếp cũng nhận thấy xung quanh mình có rất nhiều người. Chính họ khiến cô hoa mắt. Những người lạ mặt này phải mất công rất lâu mới khiến cho Thẩm Thiếp bình tĩnh trở lại. Mấy phút sau họ dìu Thẩm Thiếp vào văn phòng của bác sĩ. Lúc ngồi xuống, cô mới phát hiện ra người dìu mình chính là anh trai Thẩm Lực.

Thẩm Lực lo lắng hỏi:

- Em sao thế Thẩm Thiếp? Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Thẩm Thiếp chậm rãi đưa mắt nhìn Thẩm Lực, cô định nói gì đó nhưng lại thôi.

Bà bác sĩ trực ban ngạc nhiên nhìn Thẩm Thiếp. Tuy bà ta đã vào tuổi trung niên nhưng rất biết giữ nhan sắc, trông bà ta rất thân thiện nữa.

- Cô có thể nói cho tôi nghe có chuyện gì không? Cô sắp sinh rồi, nếu tâm trạng tiếp tục không ổn định như vậy sẽ ảnh hưởng tới đứa bé đấy!

Bà bác sĩ này xem ra rất có kinh nghiệm, bà ấy đã quen với việc lấy đứa bé ra để trấn an các bà mẹ tương lai. Bởi bà biết cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì chỉ cần bà nhắc tới đứa bé thì không bà mẹ tương lai nào lại không ngoan ngoãn nghe lời.

Dường như câu nói này rất hiệu nghiệm đối với Thẩm Thiếp, cuối cùng cô cũng bắt đầu run rẩy thuật lại mọi chuyện đã xảy ra từ hôm qua tới giờ cho bà bác sĩ nghe.

Các bác sĩ và y tá trong phòng trực đều vô cùng ngạc nhiên khi nghe những câu chuyện Thẩm Thiếp kể. Thẩm Lực còn cảm thấy kinh hãi hơn cả họ. Anh mới trở về từ Thanh Thành, những chuyện kỳ quặc xảy ra ở Thanh Thành đã khiến anh cảm thấy mệt mỏi vô cùng, vậy mà ở chính tại nơi đây lại còn loạn hơn. Anh biết em gái anh là người hoạt bát, vui vẻ, tại sao những chuyện này lại xảy ra với nó kia chứ?

Bà bác sĩ nghe xong liền kết luận:

- Thực ra trên đời này không có người phụ nữ và đứa trẻ mặt đỏ đáng sợ kia, tất cả những nhân vật này là do cô tưởng tượng ra mà thôi.

Bà lại nói tiếp:

- Hai ngày trước có một sản phụ nông thôn có tới bệnh viện chúng tôi, cô ta sinh ra một đứa bé với khuôn mặt dị dạng và toàn thân bị phù. Cô ta bị như vậy vì trong quá trình mang thai cô ấy bị nhiễm virus, lại còn không đi khám trước khi sinh nên mới xảy ra kết cục như trên. Đứa trẻ vừa chào đời đã chết yểu. Người nhà đứa bé liền vội vàng đem nó đi ngay. Theo tôi nghĩ, đứa bé gái mà đồng nghiệp của cô nhận được có thể chính là đứa bé đó.

Không đợi Thẩm Thiếp trả lời, bà bác sĩ nói tiếp:

- Chuyện này sẽ gây ảnh hưởng không tốt đối với tâm lí của cô. Người bình thường có thể chịu được, nhưng cô thì khác. Thường xuyên chịu áp lực tâm lí nặng nề rất dễ khiến cô bị hoang tưởng. Cô nghĩ lại xem, ngoài cô ra không còn ai nhìn thấy người nữ lái xe mặt đỏ kia, đúng không?

Thẩm Thiếp thần thờ nhìn bà bác sĩ rồi gật đầu, rồi lại lắc đầu. Bà bác sĩ liền vội vàng khuyên:

- Được rồi, cô đừng suy nghĩ lung tung nữa, bây giờ cô chỉ nên nghĩ tới việc làm sao để sinh em bé bình an mà thôi. Y tá trưởng Từ hãy kiểm tra cho cô ấy một lần nữa.

Mười phút sau, Thẩm Lực đỡ Thẩm Thiếp vào phòng sinh. Lúc này, dù cho Thẩm Lực có hỏi gì Thẩm Thiếp vẫn mím chặt môi không nói một câu nào. Có điều, lúc này trên mặt cô đã bình tĩnh trở lại. Nhận thấy em gái đã tĩnh tâm trở lại, Thẩm Lực yên tâm phần nào. Anh nắm chặt tay em gái rồi cứ gật đầu lia lịa với cô.

Thẩm Thiếp lại muốn đi vệ sinh. Thẩm Lực nhanh chóng dìu em gái đi sau đó chờ em ở ngoài nhà vệ sinh. Anh đưa mắt nhìn quanh hành lang. Bỗng dưng anh có cảm giác: Những gì Thẩm Thiếp nhìn thấy đều là sự thực không phải là hoang tưởng.

Thẩm Thiếp đã đi vào nhà vệ sinh. Trong đó trống trải, ngoài ánh đèn vàng mờ ảo ra thì chẳng có người nào khác. Cửa nhà vệ sinh vẫn mở, bóng cây bên ngoài cửa cứ xào xạc trong gió.

Vệ sinh xong xuôi, Thẩm Thiếp đi tới bồn rửa tay. Bồn vệ sinh nằm ở vị trí bên trong cửa nhà vệ sinh. Bóng đèn vàng mờ đang lắt lự trên trần nhà.

Thẩm Thiếp mở vòi nước, lúc nước chảy ra cô chợt nhận thấy có tiếng khóc yếu ớt lẫn trong tiếng nước chảy.

Cô rung mình rồi tắt vòi nước, sợ sệt lắng nghe âm thanh lạ kia.

Lúc này cô đã nghe thấy tiếng khóc rõ ràng, với sự nhạy cảm của phụ nữ sắp làm mẹ, cô nhận ra đó là tiếng khóc của trẻ sơ sinh.

Tiếng khóc đó ở dưới bồn rửa mặt.

Thẩm Thiếp đã biết được tiếng khóc xuất phát từ đâu, đầu óc cô trở nên mụ mẫm. Cô có cảm giác đầu mình căng ra. Cô cảm tưởng trái tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, khiến cô rung động. Sự rung động đúng vào thời điểm nguy hiểm, một phương pháp tự cứu mình theo bản năng: Mau chóng thoát khỏi nơi đây.

Vội vàng quay người đi, cô thậm chí còn không ngó xuống phía dưới bồn rửa mặt nữa. Cô lao vội ra ngoài cửa. Lúc này cô cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, đầy cô nặng trĩu còn chân thì nhũn ra. Cô không biết mình sẽ phải làm gì để thoát khỏi cái nhà vệ sinh này nữa.

Mãi tới khi có người tới dìu cô dậy, cô mới chợt nhận ra người đó là anh trai Thẩm Lực của mình. Cô gắng gượng đưa mắt nhìn anh trai, toàn thân cô mềm nhũn. Cô có cảm giác thân thể cô không thuộc về cô nữa, dường như cuộc đời này cũng không thuộc về cô nữa.

Đúng lúc cô bần rần muốn ngã thì sinh mệnh nhỏ trong bụng cô quẫy mạnh. Chính cái quẫy này đã khiến con người gần như đã mất hết tri giác bỗng dưng nhận thấy bị chấn động mạnh mẽ, cô cảm nhận được sự tồn tại của một phần trách nhiệm của mình.

Ý nghĩ này đã khiến cô chống đỡ được sự sụp đổ bất ngờ về thể xác. Cô gắng sức để đứng vững trở lại. Cô thấp thỏm quay lại nhìn vào cửa nhà vệ sinh.

Lúc này cô đã không còn nghe thấy tiếng khóc yếu ớt nữa. Tiếng nước vẫn chảy tí tách - cô đã quên không đóng vòi nước.

Cô cố tĩnh tâm để nghe ngóng tiếng khóc đó, nhưng cuối cùng vẫn không nghe thấy gì. Nhưng dựa vào trực giác của người sắp làm mẹ, cô dám chắc tiếng khóc đó là thật, không phải là hoang tưởng.

Cô cất giọng yếu ớt nói với anh trai:

- Anh à, trong nhà vệ sinh có trẻ sơ sinh đang khóc.

Thẩm Lực hồ nghi nhìn em gái, nhưng anh vẫn bỏ tay đang dìu em gái ra rồi quay người bước vào nhà vệ sinh.

Anh giơ tay vặn vòi nước mà Thẩm Thiếp quên chưa tắt.

Nhà vệ sinh yên tĩnh hẳn, lúc này chỉ còn nghe thấy tiếng gió thổi ngoài cửa sổ.

Thế nhưng sự yên tĩnh chỉ kéo dài trong giây lát mà thôi, bỗng anh nghe thấy tiếng khóc nhỏ nhưng rất rõ ràng. Anh giật mình, cố lắng tai nghe nhưng lại không thấy gì nữa.

Nhưng anh nghe thấy rõ ràng đó là tiếng khóc yếu ớt của trẻ sơ sinh.

Anh vội vàng tìm xem tiếng khóc đó vọng ra từ đâu, cuối cùng cũng phát hiện ra một bọc tã dày ở góc rất gần bồn rửa mặt.

Anh tiến tới gần bọc tã rồi nhặt nó lên.

Nhưng bọc tã này không bình thường chút nào, bởi chiếc khăn bông mỏng bị buộc chặt tới mức không hở ra chút nào để co đưa trẻ thở.

Thẩm Lực đau xót mở bọc tã ra, do hồi hộp tay chân anh cứ lóng ngóng lạ. Sau đó anh cố cởi nút buộc, bọc tã đã được mở ra, đôi chân của đứa trẻ đã lộ ra.

Anh chẳng còn thời gian nghĩ ngợi gì nữa, vội vội vàng vàng xông ra khỏi nhà vệ sinh, thậm chí anh còn chẳng kịp nói câu gì với Thẩm Thiệp nữa. Anh chạy vội tới phòng trực của bác sĩ. Tuy không biết đứa trẻ này có thể được cứu nữa hay không nhưng vừa rồi anh vẫn còn nghe thấy tiếng khóc của nó, điều đó đồng nghĩa với vẫn còn hy vọng.

Bác sĩ và y tá trực sẵn sàng nhìn người đàn ông xông thẳng vào phòng trực với bọc tã trên tay. Người có phản ứng nhanh nhất vẫn là vị nữ bác sĩ trung tuổi, bà đỡ bọc tã trên tay anh rồi đặt lên chiếc giường có trải ga trắng muốt. Sau đó bà gỡ bọc tã ra.

Mọi người kinh ngạc khi nhìn thấy trong bọc tã là một đứa trẻ sơ sinh toàn thân đã tím tái. Đôi mắt nó đã nhắm nghiền, bên khoé miệng vẫn còn dớt nước dãi.

Vị nữ bác sĩ kia mắng một câu gì đó, sau đó vội vàng ra lệnh cho những người xung quanh:

Phải đưa ngay đứa trẻ này vào phòng cấp cứu! Y tá trưởng Từ mau chóng đi tìm người nhà của đứa trẻ.

Mọi người khẩn trương thực hiện mệnh lệnh, chỉ còn lại mỗi Thẩm Lực đang thần thờ đứng yên tại chỗ.

Vị bác sĩ kia thậm chí còn chẳng hỏi Thẩm Lực đã tìm ra đứa trẻ ở đâu.; lẽ nào chuyện này đã trở lên quá bình thường ở đây chẳng?

Đứa trẻ đó mới chào đời, có lẽ chưa tới hai mươi tư tiếng. Đó là một bé gái, da của nó vẫn còn nhẵn. Lẽ ra lúc này da nó phải hồng hào mới đúng, nhưng do ngạt thở lên da nó tím tái. Không hiểu người nào đã vứt bỏ nó? Người đàn bà nào vừa mới được làm mẹ lại nỡ nhẫn tâm vứt bỏ đứa con mình đã mang nặng chín tháng mười ngày?

Thẩm Lực đau nhói trong lòng, anh cứ đứng yên một lúc lâu. Đột nhiên anh nhớ tới cô em gái đang hoảng sợ của mình, liền vội vàng rời khỏi phòng trực. Lúc ra anh đi ngang qua cô y tá. Cô ta nhìn anh nói:

- Đứa bé đó chết rồi. Anh đã chậm một bước.

Thẩm Lực cảm thấy tim mình đau nhói như bị đập mạnh, sự đau đớn khiến anh sợ hãi há mồm mà không nói được câu gì. Anh có cảm giác trái tim đau đớn đang dần rơi xuống, rơi mãi tới hẻm núi xa xôi. Anh cũng không tự trách mình bởi anh đã cố hết sức rồi. Anh chỉ cảm thấy buồn tê tái.

Cô y tá lại nói tiếp:

- Thực ra sút môi không phải là khiếm khuyết nghiêm trọng lắm, có thể mổ để sửa lại: hơn nữa cũng không mất nhiều tiền lắm.

Thẩm Lực sững sờ. Sút môi ư? Anh đã hiểu ra. Anh nhớ lại môi trên của đứa bé kông bình thường, hình như có một khe hở. Thì ra đứa bé đó bị sút môi

hở hàm ếch.

Chả trách ... nổi tức giận trong người anh nhẹ hẳn đi, cùng thời điểm đó cảm giác nặng nề lại ập tới.

Cô y tá nói tiếp, dường như cô đang nhằm vào Thẩm Lực. Cô cứ lải nhải một mình:

- Vứt bỏ đứa bé đi là được rồi, sao lại còn cố tình đặt nó ở đó để nó chết chứ? Người làm bố làm mẹ như vậy quả thật là độc ác.

Thẩm Lực sốt sắng hỏi:

- Bố mẹ của đứa bé đâu? Cô đã tìm thấy họ chưa?

Cô y tá lườm anh một cái rồi thở dài:

- Con đã chết rồi, lẽ nào lại có thể tìm được bố mẹ nữa? Họ đã chuồn đi từ lâu rồi.

Thẩm Lực cảm thấy tâm trạng nặng nề vô cùng, anh buồn bã trở về phòng đợi sinh. Thẩm Thiếp đang nằm trong đó, vừa nhìn thấy anh, cô ngồi nhồm dậy. Cô muốn hỏi anh trai điều gì đó nhưng lại thôi.

Thẩm Lực cố gắng dồn nén tình cảm, hời hợt thuật lại cho Thẩm Thiếp nghe:

- Ô, chỉ là chuyện một cặp vợ chồng vứt bỏ đứa con của họ thôi mà. Đứa bé đó đã chết rồi.

Sắc mặt Thẩm Thiếp nhợt nhạt bất thường trong ánh đèn, thậm chí môi cô cũng trắng bệch. Một lọn tóc dài của cô rối bù dính trên má, đôi mắt đẹp mở to thất thần. Môi cô run run nhưng cuối cùng cũng cất tiếng hỏi:

- Tại sao bọn họ lại không muốn đứa con của chính mình chứ?

Thẩm Lực vỗ vai em gái an ủi:

- Tiểu Thiếp à, việc này không liên quan tới em, em đừng để ý tới chuyện này nữa. Đôi vợ chồng đó là người nông thôn ấy mà, chắc họ chỉ muốn có con trai do vậy khi biết đứa trẻ là con gái họ không cần nữa thôi mà.

Thẩm Thiếp nhìn vào ánh mắt né tránh của anh trai, cô tiếp tục chất vấn:

- Đứa bé đó là con gái hả anh? Nó có xinh không anh?

Câu hỏi này giống như con rắn độc cắn vào não của Thẩm Lực. Trái tim anh thất lại, nhưng anh vẫn cố làm ra vẻ bình thường đáp lại:

- Đứa bé đó rất xinh, tiếc là thế giới này lại không còn thuộc về nó nữa.

Sau đó anh cảm thấy vô cùng hoang mang. Bản thân anh cũng không hiểu nổi nguyên do tại sao anh lại hoang mang đến vậy. Anh nhìn vào cái bụng to của Thẩm Thiếp rồi lo lắng nghĩ ngợi. Tới lúc này anh mới thực sự cảm nhận được tâm trạng khó hiểu của Thẩm Thiếp, tâm trạng của người phụ nữ sắp được làm mẹ. Anh lắc đầu, là anh trai vào lúc này không thể nghĩ lung tung được. Anh nhận thấy, một chuyện không hay xảy ra đều có xác suất của nó, vậy thì nếu như trong bệnh viện này vừa xuất hiện một đứa trẻ sứt môi như vậy thì xác suất để lại xuất hiện tiếp tục một đứa trẻ không khỏe mạnh như thế nhỏ hơn rất nhiều.

Đột nhiên anh nhớ tới một chuyện cười: Một người hay đi máy bay, ông ta rất sợ người khác mang thuốc nổ lên máy bay, do vậy mỗi lần đi máy bay ông ta đều mang thuốc nổ. Ông ta giải thích như sau: Xác suất để mang được thuốc nổ lên máy bay rất thấp, do vậy xác suất đồng thời có hai người cùng mang thuốc nổ lên máy bay có thể tính bằng không.

Anh muốn cười mà không cười được. Đôi khi, người ta lựa chọn hình thức lừa mình dối người, nhưng chưa chắc đó đã là biện pháp hay.

Khi Thẩm Lực vẫn còn đang suy nghĩ lung tung thì anh phát hiện thấy Thẩm Thiếp đang ôm bụng, anh nhận thấy sự đau đớn trên khuôn mặt em gái. Thẩm Thiếp vội vàng nói với anh trai:

- Anh à, anh đi gọi bác sĩ đi, em bắt đầu đau bụng rồi.

Nghe tới đây, anh chạy như tên bắn, mặc dù anh biết sự việc chưa gấp lắm nhưng anh vẫn chạy như bay. Trong giờ phút này anh vẫn kịp liếc màn hình điện thoại, đã năm giờ sáng rồi.

Khi ánh nắng đã rải lên hàng cây ngoài cửa sổ, sinh mạng nhỏ nhoi trong bụng Thẩm Thiếp cũng tỉnh giấc. Sau khi sinh mạng nhỏ tỉnh giấc, nó liền dùng sức mạnh đã được tích lũy trong gần mười tháng để giãy vò người mẹ với mục đích được xuất hiện trong thế giới này.

Thẩm Thiếp chỉ biết tới nỗi đau đớn khi sinh con thông qua phim ảnh mà thôi. Lúc đó cô chỉ nghĩ, sự đau đớn dường đó chỉ là sự thoải mái của nghệ thuật mà thôi. Những sản phụ người đầm mồ hôi cứ giãy giụa liên hồi, khuôn mặt họ méo đi vì đau đớn với những tiếng khóc, gào thét như điên luôn khiến cho Thẩm Thiếp sợ hãi mặc dù cô cảm thấy không thật chút nào. Mặc dù không muốn xem nhưng vẫn cố xem bởi cô cho rằng thời khắc đó rất thiêng liêng. Mặc dù có máu nhưng lúc đó màu máu đó lại đẹp vô cùng giống như màu của ráng chiều vậy.

Chính vì thời khắc thiêng liêng này nên cho dù có đau đớn tới đâu thì vẫn có thể chịu được. Chính vì thời khắc thiêng liêng này, Thẩm Thiếp đã phải nghĩ tới rất xa, cô nghĩ tới niềm hạnh phúc vô biên sau khi đau đớn kết thúc. Nỗi đau khổ lúc này giống như sự đen tối của màn đêm trước bình minh vậy.

Lúc thời khắc thiêng liêng đã thực sự tới rồi, Thẩm Thiếp mới cảm nhận được hiện thực luôn không bao giờ đẹp như tưởng tượng.

Bác sĩ và y tá đã đẩy xe vào phòng đợi sinh nơi Thẩm Thiếp đang nằm. Cô y tá kéo rèm che, phút chốc ánh sáng chói loà khắp gian phòng.

Sau đó, Thẩm Thiếp nhìn thấy mẹ mình đang vội vàng chạy vào. Quảng mắt bà thâm lại, chắc tối qua bà không ngủ được. Bà xách một cặp lồng cơm to, trong đó là canh gà hầm mà bà mới hầm khi trời còn chưa sáng.

Nhìn thấy mẹ, Thẩm Thiếp cười. Khuôn mặt tươi tắn của cô khiến mẹ cô cảm thấy đỡ căng thẳng rất nhiều. Dường như nụ cười này có sức lây truyền kỳ lạ, bà Châu Thanh Á cũng cười theo. Vừa cười bà vừa trấn an chính mình:

- Lúc mẹ đẻ anh con cũng không căng thẳng như lúc này. Tối qua mẹ lo cho con suốt đêm, biết thế này thì mẹ ở luôn trong viện có lẽ yên tâm hơn.

- Mẹ...

Nụ cười vừa xuất hiện trên khuôn mặt bà đã vội vụt tắt, nước mắt tuôn rơi. Bà muốn nói gì đó để an ủi con gái nhưng lại không nói nên lời. Bà thấu hiểu tâm trạng của con gái lúc này, bà đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt thanh tú của con gái. Lúc này, hai mẹ con muốn nói với nhau rất nhiều điều nhưng chỉ qua sự tiếp xúc vừa rồi đã khiến họ hiểu tất cả.

Khám tim thai, kiểm tra tử cung, lấy máu xét nghiệm, đo huyết áp,... sau đó truyền thuốc kích thích đẻ, đeo mặt nạ dưỡng khí.

Bác sĩ nói sức khỏe Thẩm Thiếp lúc này rất tốt, tử cung bắt đầu co bóp, họ

khuyên Thẩm Thiếp lúc này không nên căng thẳng, phải thư giãn, nên ăn sáng để bổ sung năng lượng.

Thẩm Thiếp cảm thấy mình đã trở thành một chiến sĩ trên chiến trường. Có điều khác là bây giờ cô phải chiến đấu một mình, hơn nữa trong trận chiến này không có kẻ địch. Nếu có thì đó lại chính là cô, lúc này cô phải chiến thắng chính mình. Cô đang phải chấp nhận thử thách trên cả mặt trận tâm lí và sinh lí. Trận chiến này chỉ cho phép thành công chứ không cho phép thất bại. Thành công chính là lúc đứa bé cất tiếng khóc chào đời.

Tử cung cứ cách hai mươi phút lại co bóp một lần. Mỗi lần tử cung co bóp lại khiến Thẩm Thiếp mỗi lạng, trướng bụng, không hiểu đứa bé đang làm động tác gì trong bụng cô nữa? Mặc dù Thẩm Thiếp rất giỏi tưởng tượng cũng không thể tưởng tượng ra. Cô có cảm giác tử cung của cô lúc này giống như một cái kén lớn, còn đứa con của cô chính là một thiên thần đang cố dùng hết sức làm rách cái kén để chui ra.

Lúc này bụng cô không đau lắm, cô có thể chịu được. Nhưng trong lòng cô hiểu rõ, bắt đầu từ lúc này, các cơn đau sẽ càng dày hơn, và sẽ càng đau hơn trước.

Lúc đang mang thai, Thẩm Thiếp cũng hay tham gia các diễn đàn trên mạng dành cho phụ nữ sắp được làm mẹ. Tại đó, cô có thể biết được mọi chuyện về việc sinh em bé, hơn nữa cô cũng có thể giao lưu với rất nhiều người sắp được làm mẹ giống mình. Cũng tại diễn đàn này, do hiếu kỳ cô đã xem tranh và băng hình về quá trình sinh nở.

Những bức tranh và đoạn băng về quá trình sinh nở đã khiến mọi phụ nữ tham gia diễn đàn sợ hãi. Ngày hôm đó, cả diễn đàn bị bao phủ trong bầu không khí nặng nề mùi chết chóc, sợ hãi. Mặc dù những tư liệu đó đã được xử lí kỹ thuật, từ phim màu biến thành phim đen trắng, nhưng đối với người sắp làm mẹ, những thước phim đó đáng sợ hơn bất kỳ bộ phim kinh dị nào.

May mà Thẩm Thiếp cũng là người hay quên. Hai ngày sau, mọi ký ức đáng sợ đó đã bị cô quên sạch. Nhưng trong lòng cô vẫn thấp thỏm không yên, cô cảm thấy có một bậc thềm vô hình xuất hiện trong tim cô. Bậc thềm đó ngáng ở nơi tương lai cô đã biết, nơi đó đang chờ cô dùng hết sức can đảm siêu phàm để vượt qua. Cô cho rằng việc sinh con để cái là con đường tắt yếu mà bất cứ người phụ nữ nào cũng phải vượt qua, người khác có thể vượt qua, vậy bản thân mình sao lại không thể chứ?

Lúc này, Thẩm Thiếp đã bước tới trước bậc thềm rồi. Cô nhìn thấy mặt trời đang dần mọc bên ngoài, màn đêm đáng sợ cuối cùng đã biến mất. Hiện giờ cô phải quên đi những ý nghĩ đáng sợ kia để ứng phó với mọi việc có thể xảy ra trong tương lai.

Một tiếng sau, các cơn đau đã rút ngắn xuống mấy phút một lần. Lúc tử cung co thắt, bác sĩ lại thăm khám tử cung cho Thẩm Thiếp. Họ nói với cô, tử cung vẫn chưa mở hết, sau đó lại tiếp tục cho thuốc kích thích tử cung co thắt nhanh hơn.

Chỉ mấy chốc, các cơn co thắt tử cung chuyển sang hai phút một lần. Lúc này, Thẩm Thiếp vẫn giữ được bình tĩnh, ánh mắt cô dõi theo chiếc đồng hồ trong phòng, mỗi lần kim phút chạy được hai phút, cô biết cơn đau lại chuẩn bị tới.

Bà Châu Thanh Á và Thẩm Lực lo lắng đứng bên cô, nhưng họ buộc phải giấu, không tỏ ra căng thẳng trước mặt Thẩm Thiếp. Họ gắng gượng cười, mỗi người nắm một tay Thẩm Thiếp, họ hy vọng có thể tiếp thêm sức cho Thẩm Thiếp mỗi lần cơn đau tới. Đương nhiên chỉ có Thẩm Thiếp mới là người phải chịu đau đớn, nhưng họ có chung nhiệm vụ gánh vác cùng cô.

- Mẹ à, sao tới giờ Phương Trinh vẫn chưa về nhỉ?

Sau cơn đau, Thẩm Thiếp uất ức thốt lên.

Từ sau khi vào phòng đợi sinh này, cô luôn mong ngóng sự xuất hiện của chồng. Thậm chí cô còn âm thầm nói với con, hãy đợi lát nữa rồi đạp con nhé, chờ bố con một chút nữa thôi.

Có lẽ giữa họ có thần giao cách cảm. Đúng lúc này, điện thoại của Thẩm Thiếp reo lên. Thẩm Lực vội vàng vớ chiếc điện thoại trên bàn đưa cho Thẩm Thiếp. Nhận thấy số điện thoại quen thuộc, nước mắt tuôn rơi lã chã. Cô run rẩy ấn nút nghe, nghe thấy giọng ấm áp, tình cảm của Phương Trinh:

- Tiểu Thiếp à, em thế nào rồi? Sắp sinh chưa em?

Cô vui mừng đáp lại chồng mình:

- Phương Trinh à, em rất khỏe. Em sắp sinh rồi, con chỉ còn chờ mỗi anh thôi. Anh đến mau đi, mau tới với em. Em cần anh! Con cũng cần anh!

Đầu dây bên kia Phương Trinh nghẹn ngào đáp lại:

- Xin lỗi em yêu. Em cố gắng chờ một chút, anh đang ở bến xe rồi, anh sắp về với em rồi. Anh sắp về với em để cùng đón chào cục cưng của chúng ta.

Thẩm Thiếp còn muốn nói tiếp nữa nhưng một cơn đau bất thần ập đến khiến cô không nói được điều gì nữa. Cô tắt máy, hai tay cô nắm chặt tay người thân, mồ hôi lấm tấm trên trán.

Lần đau đớn này khiến Thẩm Thiếp thấm thía thế nào là cơn đau trước khi đẻ. Lúc này cô thực sự hiểu rằng khả năng chịu đựng cơn đau của con người là có hạn, chỉ cần không vượt qua giới hạn này thì không có gì đáng sợ cả. Lần đau đớn này giống như cơn đại hồng thủy cứ cuồn cuộn đổ về, cuối cùng một ngọn sóng lớn ập đến con đê.

Nhận thấy phản ứng mạnh của Thẩm Thiếp, bác sĩ liền kiểm tra tử cung cho cô, họ nói cổ tử cung đã mở bốn phân rồi.

Nghe tới đây, Thẩm Thiếp suýt bật khóc. Cô cứ tưởng cơn đau xé ruột xé gan vừa rồi đã lên đến đỉnh điểm, nào ngờ đau suốt nửa ngày trời tử cung mới mở bốn phân. Cô không biết khi nào tử cung mở hết mới có thể sinh con được. Thế mà lúc này, quá trình sinh nở của cô chưa đi tới nửa chặng đường. Thẩm Thiếp vẫn chưa kịp nghỉ ngơi lấy lại sức thì đã cảm nhận được một cơn đau mới đang tới. Cơn đau này cuối cùng đã vượt qua giới hạn khả năng chịu đau của cô. Thẩm Thiếp muốn la lên, nhưng cô lại nhớ tới lời khuyên của bác sĩ: "Lúc này không nên gào thét, gào thét không giúp được gì, ngược lại khiến bạn mất sức". Thế là Thẩm Thiếp lại cắn răng chịu đau. Những cơn đau vẫn không ngừng lại khiến cô không thở được. Cơn đau tiếp theo đã tới rồi. Tới lúc này, các cơn đau nối nhau liên tiếp, đã không còn thời gian nghỉ ngơi giữa các cơn đau nữa.

Những cơn đau thất lại khiến Thẩm Thiếp bắt đầu co quắp, cô cảm thấy vùng bụng của mình đang đảo lộn, giống như bữa sáng cô vừa mới ăn bị nôn ra hết vậy. Sau đó, cô đầm đìa mồ hôi lao về hướng bức tường nhưng bị Thẩm

Lực giữ lại. Các bác sĩ không ngừng dặn dò để cô không chế cảm xúc, phải thờ như thế nào, nhưng lúc này đây Thẩm Thiếp dường như không thờ nổi nữa, cô bắt lực không thể nghe theo lời hướng dẫn của bác sĩ. Cô gào thét lên với bác sĩ:

- Lúc nào tôi mới sinh được đây? Tôi không chịu nổi nữa rồi.

Các bác sĩ tiếp tục khuyên cô:

- Cô phải cố gắng lên! Cô phải nhớ rằng: cô chịu được cơn đau này thì mới có thể tiếp tục chịu đựng được cơn đau tiếp theo, cô phải tự tin lên!

Câu nói này của bác sĩ đã an ủi Thẩm Thiếp rất nhiều. Nhưng cô biết, cơn đau sau sẽ khủng khiếp hơn cơn đau trước rất nhiều, bất cứ lúc nào cô cũng có thể bị những cơn đau hành hạ tới mức tan xương nát thịt. Nhưng nếu có thể tan xương nát thịt thật có lẽ sẽ dễ chịu hơn nhiều. Lúc này Thẩm Thiếp không còn một chút tin tưởng nào về tương lai nữa. Cô không biết những cơn đau này sẽ còn dày vò cô bao lâu nữa. Không hiểu nổi đau giống như cơn bão biển đang gào thét này sẽ còn nổi bao nhiêu cơn sóng lớn nữa đây. Cô chỉ còn biết dựa vào một ý nghĩ còn sót lại đó là phải kiên cường, kiên cường. Cô cố gắng chịu đựng để không gào thét thành tiếng, bởi cô nhận thấy xen lẫn những lời khích lệ cô cố gắng của bà Châu Thanh Á là những tiếng khóc. Cô muốn giơ tay lau nước mắt cho mẹ, nhưng cánh tay đã không còn nghe theo sự điều khiển của cô nữa.

Khi những cơn đau khiến Thẩm Thiếp không còn tỉnh táo nữa thì cô nhận thấy một ai đó đang ôm mình rất chặt. Người này rất quen thuộc, rất thân thiết, mùi thơm trên cơ thể người đó giống như liều thuốc giảm đau, tuy chỉ có hiệu quả trong khoảng khắc nhưng đã kéo cô ra khỏi sự tuyệt vọng.

Cô cố mở to mắt, trước mắt mình là khuôn mặt thân thuộc của chồng cô - Phương Trình. Khoé miệng anh rung rung, sự yêu thương nồng nhiệt từ ánh mắt khiến lòng Thẩm Thiếp ấm áp, rung động.

Sức mạnh thần kỳ của tình yêu giúp Thẩm Thiếp vượt qua cửa ải này, tự nhiên Thẩm Thiếp cảm thấy trong cơ thể mình xuất hiện một luồng năng lượng kỳ lạ. Các bác sĩ vui vẻ thông báo cô có thể được chuyển vào phòng sinh rồi. Họ đặt cô lên cáng rồi đưa về phía phòng sinh. Tới trước cửa phòng sinh, Phương Trình bỏ tay Thẩm Thiếp ra. Bởi trong đó không cho phép người nhà bệnh nhân vào. Phương Trình đưa mắt nhìn cô động viên, khích lệ:

- Em yêu, anh đợi em ở đây! Đợi con của chúng ta!

Trước khi bị đẩy vào phòng sinh, Thẩm Thiếp còn cố quay lại nhìn người thân, cô mỉm cười với họ.

Nụ cười này khiến Thẩm Thiếp cảm thấy mình vô cùng vĩ đại. Khi sự vĩ đại này còn chưa kết thúc, cô vẫn giữ được trạng thái tỉnh táo sau cơn co thắt tử cung đau đớn. Nhưng khi vừa nở nụ cười với người thân, đột nhiên cô nhìn thấy một bóng người hành lang.

Mái tóc dài của cô che gần hết nửa khuôn mặt. Đúng lúc Thẩm Thiếp nhìn thấy cô ta, cô ta liền gạt mái tóc dài sang một bên để Thẩm Thiếp nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt của cô ta.

Khuôn mặt đó đầy những vết vân đỏ lồi lõm.

Vốn đang nằm im trên cáng tự nhiên Thẩm Thiếp hét toáng lên như điên:

- Tôi không sinh nữa! Không sinh nữa! Hãy để tôi đi! Tôi nhất quyết không sinh

nữa!

Đồng thời người cô co giật mạnh, toàn thân cô tê liệt.

Sự việc thay đổi quá bất ngờ khiến tất cả mọi người đều ngạc nhiên. Họ không thể tưởng tượng nổi một giây trước đây Thẩm Thiếp vẫn là một sản phụ kiên cường, mạnh mẽ vậy mà một giây sau lại trở lên điên loạn khó hiểu thế này.

Các bác sĩ, y tá bị đẩy vào tình trạng đối phó khẩn cấp, họ đều cho rằng Thẩm Thiếp bị ám ảnh bởi nỗi sợ hãi khi sinh đẻ. Trước đây họ đã từng gặp không ít tình trạng giống như cô lúc này, do vậy họ không cảm thấy bất ngờ, có điều, sự thay đổi của Thẩm Thiếp diễn ra quá nhanh.

Hai cô y tá bế Thẩm Thiếp lên bàn đẻ. Lúc này, ý thức của Thẩm Thiếp đã phục hồi trở lại. Cùng với sự trở lại của ý thức là sự cảm nhận đau đớn trên cơ thể của Thẩm Thiếp.

Ý chí của cô đã sụp đổ hoàn toàn, cô không còn cách nào để vượt qua những cơn đau nữa. Người cô co quắp lại do bị co giật, tóm lại cô không thể hành động theo lời khuyên của bác sĩ nữa. Cái khuôn mặt đáng sợ kia bị cắt vụn, bị bóp méo trong đầu cô, chính nó cùng với nỗi đau kinh người kia cứ dày vò tinh thần dường như đã sụp đổ hoàn toàn của cô.

Cô cảm thấy thế giới này thật hỗn loạn, lúc cô có ý thức thế giới này thật rõ ràng còn khi mất ý thức thì trái lại vô cùng mơ hồ. Điều này khiến các bác sĩ vô cùng lo lắng, họ rất ít khi nhìn thấy một sản phụ " bất hợp tác " thế này.

Một bác sĩ ghé sát vào tai Thẩm Thiếp rồi hét lên:

- Cô sắp sinh rồi, tính mạng của đứa trẻ nằm trong tay cô. Bây giờ cô phải cố gắng rặn thì mới nhìn thấy con của mình.

Nghe tới đây, Thẩm Thiếp nhớ tới nhiệm vụ của mình. Nỗi sợ hãi lúc nãy đã tạm thời khiến cô quên đi đứa con trong bụng mình. Cô mở đôi mắt nhắm nghiền từ lúc nãy, nghiền chặt răng rồi nhìn các bác sĩ với ánh mắt cầu cứu.

Các bác sĩ cảm thấy nhẹ nhõm hơn trước, họ cố gắng để Thẩm Thiếp nằm đúng tư thế rồi hướng dẫn cô cách rặn đẻ. Thế nhưng đúng lúc này Thẩm Thiếp lại cảm thấy lực bất tòng tâm. Cô đã nôn hết bữa sáng, tới thời điểm này cô không còn chút sức lực nào nữa.

Vị bác sĩ theo dõi thiết bị đo nhịp tim của đứa trẻ vội vàng lên tiếng:

- Chết thật! Tim của thai nhi đã đập 180 lần trên phút rồi, thai nhi đang gặp nguy hiểm vì thiếu oxy.

Tất cả các bác sĩ tập trung lại, họ thử dùng tất cả các biện pháp trợ đẻ nhưng đều vô hiệu.

Vài phút sau, bác sĩ lại nói tiếp:

- Nhịp tim của thai nhi lại hạ dưới mức 60 lần trên phút. Nếu lúc này vẫn không sinh được, chắc chắn sẽ nguy hiểm đến tính mạng của thai nhi.

Các bác sĩ vội vàng khuyên Thẩm Thiếp:

- Bây giờ cô phải dùng hết sức để rặn đứa trẻ ra.

Thẩm Thiếp hoàn toàn tuyệt vọng. Giờ đây tính mạng của cô cũng khó bảo toàn được, thế thì làm sao cô có thể nghĩ tới đứa trẻ trong bụng được chứ? Bỗng cô muốn mình chết đi, nếu chết đi được cô sẽ không phải chịu bất kỳ nỗi đau đớn nào nữa.

Một vị bác sĩ quyết đoán ra lệnh:

- Hút vậy! Tiểu Trần à, cô ra bảo người nhà sản phụ ký đi!

Lúc này Thẩm Thiếp trở lên tỉnh táo lạ lùng.
- Bác sĩ à, các vị muốn hút gì thế?

Vị bác sĩ nọ đáp lại:

- Cô không sinh được nên chúng tôi phải giúp thôi.

Sau đó hai vị bác sĩ khác chuẩn bị dụng cụ mổ. Tiếp sau đó, Thẩm Thiếp cảm thấy mọi giác quan tê liệt, ngay cả những cơn đau cũng không còn rõ ràng như trước nữa.

Sau đó cô cảm nhận thấy cơ thể mình xuất hiện sự thay đổi kỳ diệu dưới sự điều khiển của bác sĩ. Cô có cảm giác cơ thể biến thành đại dương, đại dương rộng lớn không bến bờ. Một con cá đẹp đang bơi lội tung tăng trong đại dương mênh mông đó.

Con cá đó đã có được mầm sống từ trong cơ thể cô, nó còn được nuôi dưỡng gần mười tháng. Lúc này con cá đó sắp sửa được cô sinh ra. Cảm giác lúc này của cô thật thần kỳ, cái cảm giác ngán ngùi đó khiến người ta cả đời không thể quên. Mặc dù các bác sĩ phải dùng phóc xép để kéo đứa trẻ ra.

Thẩm Thiếp không thể biết được, lúc đó người nhà của cô đã phải chịu sự dằn vặt, đau khổ như thế nào. Chồng cô - Phương Trình cứ liên tục hỏi bác sĩ xem tình hình phẫu thuật có nguy hiểm không? Thẩm Thiếp và con của họ hiện giờ thế nào rồi? Tay phải của anh cứ run bắn lên, khiến anh không thể viết được. Còn bà Châu Thanh Á thì dường như ngất xỉu trong lòng con rể. Bà sinh ra Thẩm Thiếp, sự đau đớn lúc này của Thẩm Thiếp bà có thể cảm nhận được. Bà quan tâm hơn đến cả đứa cháu đang nằm trong bụng con bà. Lúc này bà không chỉ lo lắng cho một người, mà là hai người. Hai người đó đều có quan hệ máu mủ với bà, cũng đều là sinh mạng của bà.

Khi tất cả mọi người cuối cùng cũng nghe thấy tiếng khóc của đứa trẻ, ai nấy thở phào nhẹ nhõm. Tâm trạng của họ lúc này khác hẳn lúc trước, họ sung sướng, họ xúc động. Họ chỉ mong ngóng để được trông thấy đứa bé. Đứa bé mới chào đời đó là người thân của họ, nó mới được xuất hiện trên cõi đời này, nó là người thân bé nhỏ của họ.

Thẩm Thiếp nghe thấy tiếng khóc của con mình sau khi đã nếm đủ trăm đắng ngàn cay, tự dưng cô không cảm thấy xúc động và hạnh phúc như lúc đầu cô tưởng tượng. Cô chỉ nhận thấy phút chốc cơ thể nhẹ nhàng hơn rất nhiều, những cơn đau xé ruột xé gan biến mất. Mọi thứ đã trở lại yên ổn, cuối cùng cô cũng có thể đuổi thẳng người, có thể nằm thoải mái để thư giãn một chút rồi.

Cảm giác lúc đó của cô giống như vừa trải qua trăm ngàn tủi khổ dưới địa ngục để trở về với dương gian.

Đến tận lúc này, cô vẫn cảm thấy mọi sự hạnh phúc, cảm động sâu sắc còn cách cô rất xa, cô chỉ muốn tận hưởng giây phút thư giãn, thoải mái.

- Con gái xinh lắm!

Cô y tá mỉm cười, cô dùng hai tay bế đứa trẻ trắng hồng hướng về phía Thẩm Thiếp.

Thẩm Thiếp vội vàng hướng về phía đứa bé nhưng cô vẫn chưa kịp nhìn rõ thì cô y tá đã vội vàng bế nó đi.

Tới lúc này, Thẩm Thiếp bỗng nhớ tới vấn đề sức khỏe của con. Chính vấn đề này đã quấy nhiễu cô không thôi. Vấn đề nhất thời đã bị lãng quên tự dưng trở lại trong ý thức của cô.

- Con tôi khoẻ mạnh không? - Cô vội hỏi bác sĩ.

- Cháu bé rất khoẻ, nặng ba cân rưỡi. - Bác sĩ vui vẻ trả lời Thẩm Thiếp.

Lúc này cảm giác hạnh phúc giống như thủy triều dâng cao, cứ từng đợt, từng đợt sóng ập tới cô. Ban đầu rất dịu dàng, càng về sau càng dồn dập, mạnh mẽ.

Các bác sĩ để Thẩm Thiếp nằm trên bàn để nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng một lúc đôi thời họ cũng muốn theo dõi tình hình sức khoẻ của cô. Con cô đã được tắm rửa sạch sẽ và được bọc trong tã cẩn thận. Một cô y tá trông rất phúc hậu bế đứa trẻ vào rồi đặt nó bên cạnh Thẩm Thiếp.

Cuối cùng Thẩm Thiếp cũng có thể nhìn thấy rõ mặt của con mình. Lúc này cục cưng của cô đang nằm ngay bên cạnh cô.

Trông cục cưng của cô nhỏ vô cùng. Nó đang được nằm trong bọc tã ấm áp. Toàn thân nó trắng hồng, đầu nó hơi dài do phải dùng phóc xép kéo ra, lớp da trên trán vẫn chưa giãn hết, do vậy vẫn còn nhăn. Mắt nó rất bé, mũi và miệng của nó cũng bé như vậy. Đúng là đáng yêu hết chỗ nói!

Đúng lúc này, đôi mắt đáng yêu của nó bắt đầu ngơ ngác nhìn xung quanh, nó cũng đưa mắt nhìn mẹ nó. Người ta thường nói trẻ con mới đẻ không nhìn được xa, nhưng Thẩm Thiếp rõ ràng nhìn thấy con gái cô vừa nhìn cô, ánh mắt đó rất ngây thơ, tò mò. Dường như nó biết người phụ nữ bên đang nằm bên cạnh là mẹ nó, chính vì vậy nó chăm chú nhìn Thẩm Thiếp hồi lâu. Sau đó nó chép chép miệng, trông như thể nó cười với cô vậy.

Người ta cũng nói rằng trẻ sơ sinh không biết cười, nhưng Thẩm Thiếp lại cho rằng ban này rõ ràng con gái cô cười với cô, và đó là nụ cười đẹp nhất trên thế gian này. Nụ cười đó còn đẹp hơn cả thiên thần.

Cô nhớ tới một câu nói của một người mẹ - đồng nghiệp của cô:

- Nếu bạn muốn biết hình dáng của thiên thần như thế nào thì hãy nhìn vào con bạn thì sẽ tìm được đáp án.

Hiện giờ cô không những nhìn thấy thiên thần mà còn được chứng kiến nụ cười của thiên thần nữa chứ!

Sau đó cả hai mẹ con Thẩm Thiếp được đưa vào khoa Hồi sức. Thẩm Thiếp ngồi xe lăn còn thiên thần của cô thì nằm trong nôi.

Họ bị người thân vây quanh. Phương Trinh mới được lên chức bố, vui hơn hờ, anh chàng chốc chốc lại thơm vợ, chốc lại thơm con gái. Nhìn thấy vợ mồ hôi đầm đìa, Phương Trinh thương vợ liền lấy khăn lau mồ hôi cho vợ, cũng chính là lau mồ hôi cho mẹ của con anh. Lúc này bao nhiêu lời muốn thổ lộ chỉ còn đúc kết thành hai chữ "cảm ơn!".

Họ cùng cười hạnh phúc mà nước mắt rưng rưng.

Bà Châu Thanh Á dịu dàng bón cháo đường đỏ cho Thẩm Thiếp ăn, món cháo này đã được bà chuẩn bị từ sáng sớm. Nhìn thấy cảnh con gái mẹ tròn con vuông, bà cảm thấy trong lòng vô cùng hạnh phúc.

Nghe thấy tiếng bé gái khóc, cô y tá vội vàng bế nó tới đầu giường Thẩm Thiếp rồi vui vẻ nhắc Thẩm Thiếp:

- Con bé đói rồi, cô cho em bé bú sữa đi!

Thẩm Thiếp đỏ mặt ngượng ngùng, cô chẳng biết phải làm gì nữa chỉ biết nhìn cô y tá cầu cứu. Cô y tá thấu hiểu sự lúng túng của Thẩm Thiếp, cô ta cười tươi rồi giúp Thẩm Thiếp cởi áo. Cô nhẹ nhàng bóp nhẹ lên bầu vú của Thẩm

Thiếp, sữa non trắng trong từ từ rỉ ra từ đầu vú của Thắm Thiếp.

Sau đó cô ta giúp Thắm Thiếp nằm nghiêng, rồi đặt cô bé hấu ăn cạnh mẹ nó. Con bé hấu đói ngửi thấy mùi thơm của sữa liền nín ngay, nó hướng miệng về phía vú mẹ rồi nhanh chóng ngậm ngay lấy đầu vú.

Nhìn thấy dáng vẻ hấu ăn đáng yêu của con gái, tự dưng trong lòng Thắm Thiếp dâng lên một cảm xúc thiêng liêng, đó chính là tình mẫu tử.

Cảm giác mới lạ của việc được lên chức mẹ đã hoàn toàn chi phối Thắm Thiếp, cô đang đắm chìm trong niềm vui sướng tột cùng.

Lúc này Thắm Lực cũng đang lâng lâng vui sướng, bản thân anh không giám tin bây giờ mình đã được lên chức cậu.

Cũng chính lúc này điện thoại của anh reo vang, mới xem anh đã nhận ra đó là số của Diêu Thiên Bình.

Một cảm giác khác lại xen vào trái tim Thắm Lực, bỗng chốc anh rơi vào trạng thái cảm xúc khó hiểu.

Lúc Thắm Lực từ Thanh Thành về Vân Thành, thì vợ mới cưới của Diêu Thiên Bình - Lê Hồng - vẫn bật vô âm tín. Diêu Thiên Bình bị nỗi cô đơn, sự tuyệt vọng dày vò, không ít lần anh nói với Thắm Lực là không muốn sống nữa. Nỗi đau mất đi người thân nhất giống như bị mất trái tim, mất đi tính mạng vậy!

Bây giờ lại thấy số điện thoại của Diêu Thiên Bình khiến anh hồi hộp vô cùng. Thực ra anh luôn nhớ tới Diêu Thiên Bình, mặc dù anh biết Diêu Thiên Bình không phải là người hết lòng vì bạn bè. Trên một góc độ nào đó, anh làm như vậy cũng là giúp chính mình, bởi mười năm về trước anh cũng đã từng mất đi một tình yêu mà cả đời này chắc chắn anh không thể quên được.

Anh vội vàng chạy khỏi phòng hồi sức rồi nhấn nút nghe để nói chuyện với Diêu Thiên Bình. Giọng nói của Diêu Thiên Bình vọng tới tai anh. Chỉ cần nghe thấy ngữ điệu của Diêu Thiên Bình anh biết chắc chắn đã có chuyện không hay xảy ra.

Diêu Thiên Bình kể cho Thắm Lực nghe bằng chất giọng hoảng hốt tột độ:
- Thắm Lực à, mình đã nhìn thấy Lê Hồng.

Nguồn: Cô Bé / VNthquan - Thư viện Online

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 13/08/2009 2:59:37 SA